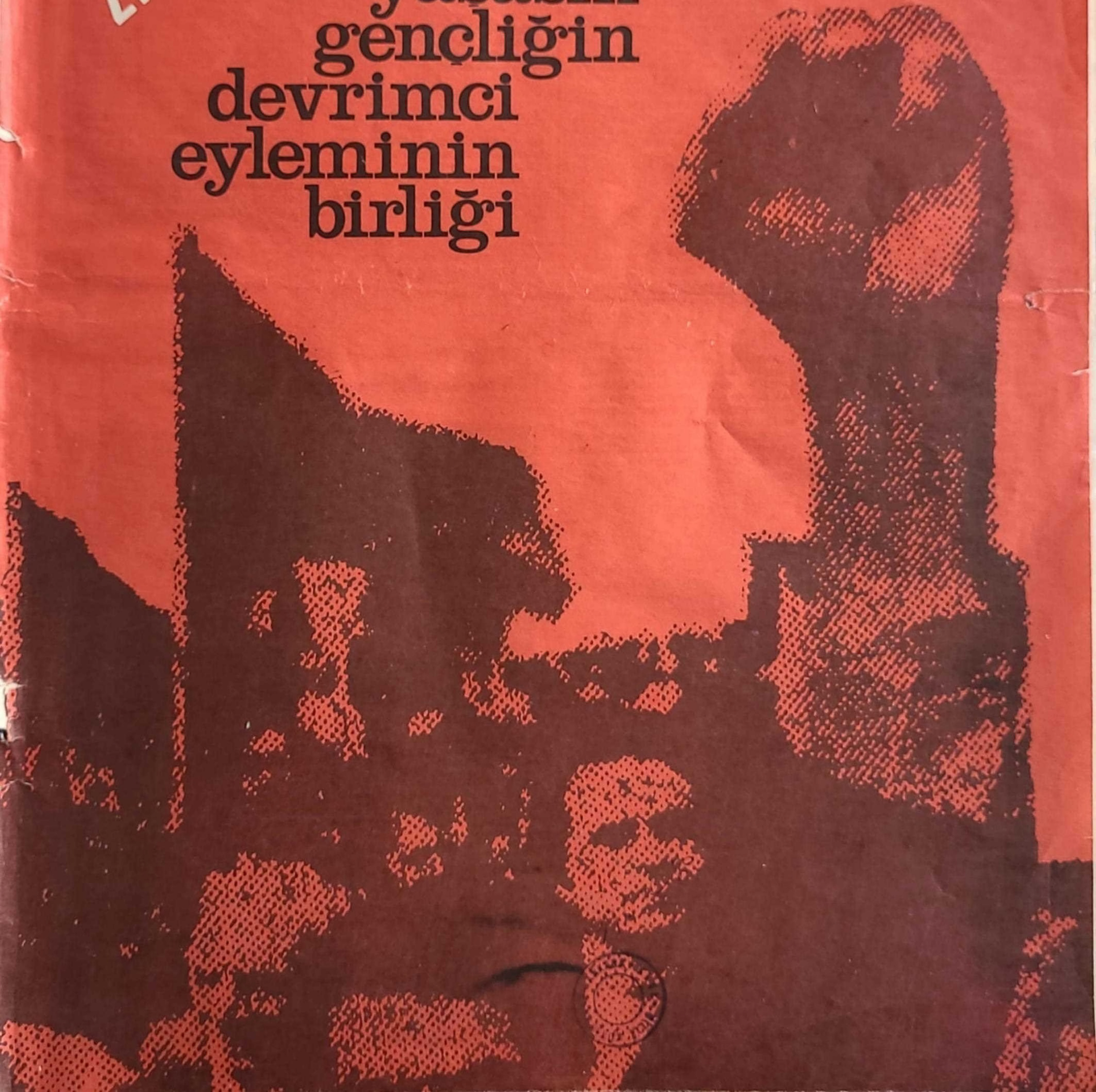
EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI 1 20 KASIM 1975 250 KURUŞ

2. BASKI

yaşasın gençliğin devrimci eyleminin birliği

FAŞİSTLERİN SALDIRILARI YOĞUNLAŞIYOR! DEVRİMCİ GENÇLİĞİN MÜCADELESİ YÜKSELİYOR!

1 KASIM

- Ankara Tıp Fakültesine baskın yapan 200 kişilik faşist bozuntusu bir grup, 5 devrimci öğrenciyi demir cubuk ve muştalarla yaralamışlardır.

2 KASIM

- MHP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş; partisinin gençlik kolları toplantısında, "Çamurun ve fışkının icinden cıkartıp titrettiği tosuncuklarına", "Kaba kuvvete başvurmayın" dedi.
- Ankara'nın Hasanoğlan Atatürk İlköğretmen Lisesinde MHP yanlısı öğretmenlere sırtını dayanan faşist komando taslakları devrimci öğrencilere demir cubuklarla saldırarak birçok öğrenciyi ağır şekilde yaralamışlardır.
- Ankara'da gecekondu semtlerindeki yoksul halkın sorunlarıyla uğraşan üç dernek binası geceyarısı halk düşmanı faşistlerin bombalı saldırısına uğradı.

3 KASIM

ÜNİVERSİTELER, DEVLET GÜVENLİK KUVVETLERİNİN YARDIMCILARININ(!) SİLAHLI SALDIRILARIYLA AÇILDI.

- Ankara Gazi Eğitim'deki faşist saldırıları sonucu altı kişi yaralandı. Beşevler bölgesi polisin de desteği ile faşistlerin kontrolü altına girdi. Gazi Eğitim Enstitüsü işgal edildi.

GAZİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜ ÖĞRENCİLERİ SÜRESİZ BOYKOTA BAŞLADILAR.

- Yeni öğretim yılına 13 Ekim 1975 tarihinde giren Gazi Eğitim Enstitüsü, Borsa'dan MC Hükümeti'nin ithal ettiği müdür Mustafa Şen'in yardım ve desteğiyle ve polisin gösterdiği kolaylıkla faşistler tarafından işgal edilmiştir. Eğitim ve öğrenimi engellenen öğrenciler ilk günden beri müdürün istifasını isteyerek, faşist komando bozuntularının okulu işgalleri yüzünden derslerine girememekte idiler. Bu durumu protesto için 27 Ekim günü okulda bir forum düzenleyen devrimci öğrenciler bir haftalık ihtar boykotu almışlar ve uygulamışlardır.

3 Kasım günü ders yapmak üzere okula gelen öğrenciler faşistlerin polisin de desteğiyle okulun bütün binalarını ve giriş-çıkışlarını tuttuklarını görmüşlerdir. Daha sonra topluca derse girmek isteyen öğrencilere saldıran faşistler, bir öğrencinin ölümüne yol açmışlardır. Olaydan sonra yapılan aramada, dört adet tabanca, özel olarak hazırlanmış bomba ve bıçaklarla 22 Ülkü Ocağı mensubu yakalanmıştır.

Ölüm olayını belirli devrimci arkadaşların üzerine yıkmaya çalışan polis, 22 faşisti serbest bırakmış ve Gazi-Der yöneticisi arkadaşlarımızı tutuklamışlardır.

Ölen öğrenci için okulda yapılan cenaze törenine Milli Eğitim Bakanı Ali Naili Erdem'in, aynı bakanlığın müsteşarı A. Nihat Akay ve öğretmen okulları genel müdürü Ayvaz Gökdemir'in katılmaları ve öğrencileri tahrik edici konuşmalar yapmaları dikkati çekmiştir.

Bütün bu olanlardan sonra Gazi Eğitim Enstitüsü'nün devrimci öğrencileri, bütün baskı ve teröre rağmen, demokratik enstitü mücadelesine devam edeceklerini açıklamışlar, okuldaki faşist baskılara son verilinceye, faşist müdür istifa edinceye kadar süresiz boykot kararı almışlardır.

- İstanbul Üniversitesi'nde forum yapmakta olan devrimcileri panzerlerle dışarı çıkartan polis, daha sonra içeriye giren faşistlerin forumunu sessizce izlemiştir. Atılan silahlar ve patlatılan bombalar sonucunda birçok arkadaşımızın yaralanmasına karşın polis bu olaya seyirci kalmıştır.
- ODTÜ öğrencileri isteklerinin kabul edilmesi üzerine yaptıkları forumda altı aydır sürdürdükleri boykotu kaldırdılar.

4 KASIM

- Ege Üniversitesi'nin tüm fakültelerinde boykot başladı.
- Konya Selçuk Eğitim Enstitüsü'nde komandolar devrimci öğrencilere taş ve sopalarla saldırarak 8 kişiyi yaraladılar.
- Ankara'da Ülküdaşları (!) tarafından vurularak öldürülen Alparslan Gümüş'ün cenazesinde, Milli Eğitim Bakanı'nın da huzuruyla, izinsiz olmasına karşın hiçbir müdahalede bulunmayarak oldukça saygılı-koruma tedbirleriyle "kana kan, intikam!" çığlıkları atan gözü dönmüşlere eşlik eden toplum polisinin İstanbul'daki karargahı, Ülkü Ocakları'na bağlı komandolarca basıldı.

5 KASIM

- Maçka Teknik'te eli silahlı faşist komandolar sınıflara girerek rastgele ateş açtılar ve 7 kişiyi tabanca kurşunlarıyla yaraladılar. Polisin hiçbir engellemede bulunmayışını protesto eden öğrenciler Şişli Emniyet Amirliği önüne kadar yürüdüler.
- Bursa İktisat Fakültesi ile Eğitim Enstitüsü de komandolar tarafından işgal edildi ve 4 devrimci arkadaşımız tabanca ile yaralandı.

6 KASIM

- Polisin açık desteğinden güç alan faşistler, giderek Üniversiteler üzerindeki baskılarını yoğunlaştırıyor.
- Şişli Siyasal Bilgiler Yüksek Okulu, öğrencilikle ilişkisi bulunmayan silahlı Ülkü Ocakları militanlarınca işgal edildi. Polis, işgalci öğrencileri okuldan çıkartacağı yerde, derslere girmek için okulun önünde bekleyen arkadaşlarımızı coplayarak dağıttı. Ve polisler, silahlı komandolarla birlikte kolkola okulun kapısında nöbet tutmaktalar.
- Ankara'da Ziraat ve Veteriner fakültelerinin kapıları da silahlı faşist zorbalar tarafından tutularak devrimciler okullara sokulmamakta, girenler demir çubuklarla saldırıya uğramakta. Tüm bu faşist baskılara karşın, devrimci arkadaşlarımız, hiçbir baskı ve terörün kendilerini yıldırmadığını ve de yıldırmayacağını, okulu faşistlere teslim etmeyeceklerini bildirmişlerdir.

8 KASIM

- Malatya'da, Akçadağ Öğretmen Okulu, Mustafa Kemal Eğitim Enstitüsü ve Atatürk Lisesi'nde faşist saldırılar sonucu 20 devrimci arkadaşımız yaralanmıştır.
- "Demokratik Eğitim Miting ve Yürüyüşü", onbinlerin katılmasıyla Ankara'da yapıldı.

10 KASIM

- Direnişe geçen Darüşşafaka Lisesi öğrencilerine polis saldırdı.

11 KASIM

- Eskişehir Eğitim Enstitüsü'nde 1500, Yüksek Denizcilik'te 445 öğrenci faşist baskıları protesto amacıyla boykota başladı.
- Erzurum, Isparta, Kırşehir ve Elazığ'da komando bozuntularının silahlı saldırısı sonucu 17 devrimci yaralandı.

KARŞIT GRUPLARIN ÇATIŞMASI YOK, POLİS DESTEĞİNDE SİLAHLI FAŞİST SALDIRILAR VAR...

Devrimci öğrenci gençliğe yöneltilmiş, polis desteğindeki tüm silahlı faşist saldırılar, burjuva basını, TRT'si ve solcu geçinen basın tarafından ısrarla ve kasıtlı olarak "iki karşıt öğrenci grubunun çatışması" olarak verilmeye çalışılmaktadır.

Emperyalizme bağımlı ve bir azınlık yönetimi olan oligarşik diktanın baskısı altındaki ülkemizde de, tüm geri bıraktırılmış ülkelerde olduğu gibi, sömürünün devam ettirilebilmesi için işçilerimiz, köylülerimiz ve tüm emekçi halkımız üzerinde faşist baskılar sürdürülmektedir.

Üniversite öğrencisinin uğraşısı, emekçi halkın kavgasının ayrılmaz bir parçasıdır. Bunu çok iyi bilen egemen çevreler, halkın, öğrenci gençliğin bilinçlenmesini durdurabilmek için, faşist tosuncuklara saldırı düzenletmekten başka çıkar yol bulamamaktadır. Yani silaha sarılan devrimci gençlik değildir, silahlı saldırılar faşistlerden gelmektedir. Devrimci gençlik meşru savunma durumundadır. Bütün bu saldırıların belirli merkezlerden yönetildiği çok iyi bilinmektedir.

- "DEMOKRATİK EĞİTİM MİTİNG VE YÜRÜYÜŞÜ" ANKARA'DA 15.000 KİŞİNİN KATILMASIYLA YAPILDI. MİTİNGİN AMACI DAĞITILAN BİLDİRİDE ŞÖYLE BELİRTİLİYORDU:

"....BOZUK EĞİTİM DÜZENİNE KARŞI ÇIKAN VE BU SORUNUN ÇÖZÜMÜNÜ HALKIMIZIN KURTULUŞUNDA GÖREN VE BU UĞURDA MÜCADELE VEREN TÜM İLERİCİ-DEMOKRAT VE DEVRİMCİLERE BASKI VE TERÖR UYGULANMAKTA, MÜCADELELERİ BASTIRILMAK İSTENMEKTEDİR.

ÜNİVERSİTELERDE 'DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE' MÜCADELESİ YÜRÜTEN YÜKSEK ÖĞRENİM GENÇLİĞİNE KARŞI GERİCİ YÖNETMELİKLER, DİSİPLİN UYGULAMALARI SONUNA KADAR İŞLETİLMEKTE, EĞİTİM ÜZERİNDE EN UFAK BİR SÖZ SÖYLEME HAKKI VERİLMEMEKTEDİR. FAŞİST KOMANDO BOZUNTULARI ÜZERLERİNE SALDIRTILARAK DEVRİMCİ ÖĞRENCİLER ÖLDÜRTÜLMEKTEDİRLER.

ANADOLU'NUN DÖRT BİR YANINDA HALKIMIZI AYDINLATABİLMEK İÇİN HER TÜRLÜ ZORLUĞA KATLANAN YURTSEVER ÖĞRETMENLERİMİZ ÜZERİNDE TÜRLÜ BASKILAR UYGULANMAKTA, ÖRGÜTLÜ BİR ŞEKİLDE SÜRDÜRDÜKLERİ EKONOMİK-DEMOKRATİK MÜCADELELERİ BOĞULMAK İSTENMEKTE, DEMOKRATİK TOPLANTILARI KİRALIK FAŞİST ÇETELERCE BASILIP YÜZLERCE ÖĞRETMEN ZİNDANLARA ATILMAKTA, KAHPECE ÖLDÜRTÜLMEKTEDİRLER....DEMOKRATİK EĞİTİM MÜCADELEMİZDE YENİ MEVZİLER KAZANMAK İÇİN, FAŞİZM KARŞISINDA GÜÇLÜLÜĞÜMÜZÜ BİR KEZ DAHA KANITLAMAK İÇİN TÜM YURTSEVERLERİ DÜZENLENEN MİTİNGE KATILMAYA ÇAĞIRIYORUZ."

BÜTÜN BU SORUNLARI DİLE GETİRMEK VE SON GÜNLERDEKİ FAŞİST BASKILARI PROTESTO ETMEK ÜZERE YÜRÜYEN BİNLERCE DEVRİMCİ KARARLILIKLARINI VE DİRENÇLERİNİ İSPAT ETMİŞLERDİR.

Tüm Yurtseverler 8 kasım Mitinginde Emperyalizmi ve Faşizmi Lanetlediler

GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ İÇİN

"ÜLKEMİZİN SOLUNDA TAM BİR TEORİK KEŞMEKEŞ HÜKÜM SÜRMEKTEDİR. ÖYLE Kİ AYNI REVİZYONİST TEZLERİ TEMEL ALAN VE BUNLARI DEĞİŞİK AMBALAJLARLA PİYASAYA SÜREN, KENDİ ÖZ GÜCÜNÜN DIŞINDA BAŞKA GÜÇLERE BEL BAĞLAYAN ÇEŞİTLİ OPORTÜNİST FRAKSİYONLAR EN SERT BİR ŞEKİLDE BİRBİRLERİNİ PASİFİZMLE, OPORTÜNİZMLE, İHANETLE V.S. SUÇLAMAKTADIRLAR."

Bu satırlar ilk bakışta bugüne aitmiş izlenimini uyandırıyor. Ama hayır! Bu satırlar 12 Mart'ın eşiğindeki Türkiye solunun içinde bulunduğu durumu belirtmek için yazılmıştı. Evet! 12 Mart eşiğindeki Türkiye solunun bugüne benzer bir görüntüsü vardı. En temel karakteristiklerini sıralamak gerekirse : İşçi sınıfının devrimci bir partisi yoktu. Güçlü bir işçi sınıfı hareketinin bulunmayışı nedeniyle teorik seviye düşüktü ve sol hareket genel anlamda bir aydın hareketi sınırlarını aşamamış, emekçi halk yığınlarına mâl olmamıştı. İşte revizyonizmin belirleyici olduğu solun 50 yıllık geçmişinin 12 Mart önlerinde bize getirdiği tablo.

Yakın geçmişimizde bu tabloyu bozacak, bu geleneksel yapıyı bazı noktalardan kıracak gelişmeler olmuştur. Önce küçük burjuva anlamdaki gençlik hareketleri hızla gelişerek 1960 sonrasının nisbi özgürlük ortamında Marksist-Leninist klasiklerin çevrilmesiyle de birleşerek sol içinde dinamik bir unsur oluşturdu. Devrimci gençlik hareketinin yükselişi ile gelişen mücadele 1971'lerdeki yenilgi ile sonuçlandı. Evet, devrimciler 12 Mart'a yukardaki gibi bir mirasla girdiler ve yenildiler, ama nasıl bir yenilgi? Solun geleneksel yapısını parçalayan, devrimci hareketin bir tarihi dönemini kapatıp, bir diğer tarihi dönemini başlatan bir yenilgi! Bu dönemde devrimci hareket ilk defa en geniş halk yığınlarına sesini duyurabilmiş, aydın hareketi sınırlarını belirli ölçüde aşabilmiş, düzene karşı ilk defa bir iktidar alternatifi olabilmeyi-potansiyel anlamda-ortaya koyabilmiştir. İşte budur 1971. Ne bir provokasyonlar zinciri, ne de üç-beş adamın kahramanlıklar destanı. İşte bütün bu tarihi dönemdeki gelişmelerdir, Türk solu için 1971'in anlamı. Ve bunun için de devrimci gençlik hareketinin şanlı bir geçmişi vardır.

Fakat bütün bunlara rağmen, bugün içinde bulunduğumuz şartlar, 12 Mart öncesi durumdan pek de farklı değildir. Değildir, çünkü devrimci hareket yenilmiştir. 12 Mart döneminin karanlığı içinde burjuvazi alabildiğine yoğun bir propaganda yürütmüştür. Üstelik revizyonistler de faşizmin ekmeğine yağ sürecek bir provokasyon edebiyatı sürdürdüler ve müştereken yılgınlığın, pasifizmin, dönekliğin maddi şartlarını hazırlamada oldukça gayretli oldular. Askeri savcıların mantığı bir yanda , "imparator" mantığı diğer yanda... Eski, "gençlik hareketleri AP'nin işine yarar, sonra faşizm gelir" mantığının yerini, 12 Mart günlerinde faşizmin sebebi olarak devrimcileri gösteren provokasyon mantığı aldı. (Bugün bu mantıkla devrimci gençlik hareketlerine ve devrimciliğe 'goşist', 'anarşist' v.s. diye küfretmeye devam ediyorlar).

Bugün içinde bulunduğumuz şartlar, işte bu gibi nedenlerle 12 Mart günlerinden pek farklı değildir. Kabaca özetlersek, yine dağınıklık, teorik keşmekeş, bölünme, yılgınlık v.s. Türk solu bütün yenilgi sonrası dönemlerinin bilinen şartlarını yaşıyor. Ve yine bugün aydın hareketi sınırlarını *ESAS OLARAK* aşabilmiş değildir. *İŞÇİ SINIFININ SİYASİ MÜCADELESİNİN ORGANİZASYONU ANLAMINDA BİRLİK YANİ PARTİ SORUNU YİNE TEMEL MESELEMİZDİR.*

BUGÜN İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ SORUNLAR ANCAK SİSTEMLİ VE ÖRGÜTLÜ BİR İDEOLOJİK MÜCADELE İLE ÇÖZÜLEBİLİR.

Bu dağınıklık ortamı devrime hizmet etmiyor. Devrimci hareketin içinde bulunduğu sorunları kısa zamanda halletmesinin gereğine biz de inanıyoruz. Ama bunun kısa süre içinde başarılabileceğinden o derece umutlu olduğumuzu söyleyemeyiz. Bu zor bir görevdir. Bu konuda devrimcilere önemli görevlerin düştüğü apaçık ortada. Bütün yanlış görüşlere ve sapmalara karşı *SİSTEMLİ VE ÖRGÜTLÜ BİR İDEOLOJİK MÜCADELE SÜRDÜRÜLMELİDİR.* Bu görev yerine getirilmeden ve atlanarak ne bugünkü karmakarışık ortam aşılabilir, *NE DE SİSTEMLİ BİR SİYASİ YAPI İÇİNDEKİ DEVRİMCİ BİR BİRLİK OLUŞTURULABİLİR.* Bu görevlerin yerine getirilmesi zamanla olacak bir iştir. 50 yıllık bir geçmişi olan ve faşizmin karanlığında güç kazanan revizyonizmin etkinliğini kırmak kolay değildir. Bu apaçık ortada...

KİTLE HAREKETLERİNİN YÜKSELECEĞİ BİR DÖNEME GİRİYORUZ.

Ama ortada bir başka gerçek daha var: Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu kriz derinleşiyor ve emperyalizmin çözmek zorunda olduğu problemler artıyor. Emperyalist-kapitalist sisteme tüm üretim mekanizması ile bağımlı olan ülkemizde ekonominin güçlükleri yükselerek devam ediyor. Hakim sınıfların içine düştüğü buhran giderek derinleşiyor ve sınıflar mücadelesi gittikçe keskinleşiyor. Bu doğrultudaki gelişme emekçi halkın ekonomik-demokratik mücadelesinin, onun bir parçası olan gençlik hareketlerinin yükselmesini de beraberinde getirecektir. Ve devrimci hareketin gelişme yönüyle ilgili çok önemli bir başka yeni unsur vardır bugün: Burjuva ideolojisinin ve revizyonizmin etkisinden kurtulamamış olsa bile giderek güçlenmekte olan bir işçi sınıfı hareketi oluşmaktadır.

Devrimci hareketin dağınıklığının şüphesiz böyle bir dönemde olumsuz bir işlevi olacaktır. Devrimci hareketin dağınıklığı çeşitli toplum kesimlerine ve özellikle de gençlik hareketi içine yansımaktadır. Gençlik hareketi içinde de dağınıklık ve teorik kargaşa hüküm sürüyor. Zaten tabiatı gereği istikrarsız bir özelliğe sahip olan gençlik hareketi bu şartların da etkisiyle iyice dağınık bir görüntüye ulaşıyor. Üstelik ideolojik karmaşanın bir ürünü olarak gördüğümüz temelsiz ve sakat görüşler gençlik hareketi içinde egemen hale getirilmek isteniyor.(Sakatlıkları o derece ortada ki 15 gün geçmeden zaten değişip yerine başkaları sürülüyor). Varolan teorik keşmekeş adeta arttırılmak isteniyor!

Gençlik hareketinin, diğer kitle hareketlerinin yükselişine paralel olarak öneminin artacağı böyle bir ortamda bu tür sorunlarla karşı karşıya bulunması şüphesiz bir dezavantajdır. Anti-faşist, anti-emperyalist mücadele açısından olumsuz bir durumdur.

BU ŞARTLAR ALTINDA GÖREVİMİZ NE OLMALIDIR?

Bugün ülkemiz solunun ve devrimci gençlik hareketinin içinde bulunduğu sorunları, nedenleri ve dolayısıyla da çözümleri bakımından birbirine sıkı sıkıya bağlantılıdır.

DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN İÇİNDE BULUNDUĞU SORUNLARA DOĞRU ÇÖZÜMLER GETİREBİLMEK İÇİN BUGÜN ÜLKEMİZ SOLUNA DOĞRU BİR BAKIŞ AÇISI VE BUGÜNKÜ ACİL SİYASİ GÖREVLERİMİZİN DOĞRU BİR TESBİTİ ZORUNLU TEMEL ŞARTTIR.

Devrimciler temel siyasi görev doğrultusunda bir yanda devrimci hareketin dağınıklığını gidermek ve işçi sınıfının siyasi birliğini sağlamak için ideoloji temelinde sistemli ve örgütlü bir mücadele sürdürürlerken, diğer yanda yükselen kitle eylemleri içinde işçilerin-köylülerin (ve konumuz olan gençliğin) demokratik mücadelesindeki birliğini sağlamak için mücadele etmelidirler. Bu ikili görev diyalektik bir bütün olarak ele alınmalıdır ve her tür mücadele içerisinde temel görev olan ideolojik ve siyasi birliğin sübjektif şartlarını oluşturmak esas amaç olmalıdır.

> "Sağlam Marksist-Leninistler ve gerçek Marksist-Leninist partiler öncelikle ilkelerini saptamalıdırlar. Bugün birşey, yarın başka birşey kabul edip, bugün birşey yarın başka şey savunarak ilkeleri savruklaştırmamalıdırlar."ÇKP'nin SBKP'ye 1963 tarihli mektubundan.

İDEOLOJİK AYRILIKLAR POLİTİK BİRLİĞİ SAĞLAMAK İÇİN ÖRT-BAS EDİLEMEZ.

Bugünkü görevlerimizle ilgili olarak ilk hatalı eğilim "faşizm tehlikesi artıyor, emperyalist sistem çöküşe gidiyor, devrim anları kapıya geldi dayandı. Devrimciler aralarındaki ayrılıkları bir tarafa bırakıp, *SİYASİ BİRLİĞİ* sağlamalıdır" şeklinde ortaya çıkıyor. Daha ziyade revizyonist partileri toparlama iddiasında olan bu görüşe birçok iyiniyetli devrimcinin kafasını bulandırdığı için değinmekte yarar vardır. Bu görüşlerin sakatlığı ve spekülatif karakteri ortadadır. Devrimcilerin siyasi birliği ancak bir ideolojik temel üzerinde yükselebilir. Devrimin temel meseleleri etrafında sağlam bir ideolojik birlik olmadan kurulacak siyasi toparlanmalar, kof birliklerdir. Ve bizi devrime götürmez. İdeolojik mücadele olmadan sağlam bir politik birlik sağlanamaz.

İDEOLOJİK MÜCADELE ÇİN-SOVYET İKİLEMİNİN DAR SINIRLARINA HAPSEDİLEMEZ.

Buna karşı bir başka sakat eğilim de, ideolojik mücadeleyi belirsiz amaçlı bir platforma sürükleyen görüştür. Bugün Türkiye devrimci hareketinin içinde bulunduğu durumda ideolojik mücadelenin amacı, işçi sınıfının siyasi birliğini, yani *PARTİYİ* yaratmak olmalıdır ki, bu da içinde revizyonizme karşı mücadeleyi de taşıyan, Türkiye devriminin temel meselelerini içeren bir platformu gerektirir. Bunun aksine ideolojik mücadele platformu olarak, sadece Çin-Sovyet ikilemini görmek, sorunlarımızı bu ikilemin dar sınırları içine hapsetmek ve buradan hareketle Çin-Sovyet ikilemi etrafında politik kümeler yaratmaya çalışmak ikinci bir yanlış eğilimdir ve hemen işaret edelim ki, birinci yanlış eğilime çok da benzemektedir. Birincisi, revizyonist gruplar arasındaki görüş ayrılıklarını bir yana atarak bir araya gelmeye çağırırken, ikincisi "Sovyet emperyalizmine" karşı olanları diğer ayrılıkları önemsiz addedip asgari "birlik" oluşturmaya çağırmaktadır.

Elbette ki dünya devrimci hareketinin durumunun değerlendirilmesi, doğru bir dünya değerlendirmesiyle birlikte ülkemizin sınıf ilişki ve çelişkilerinin doğru değerlendirilmesi için ilk adım olmalıdır. Ama bu başka birşeydir, sorunu Çin-Sovyet ikileminin dar sınırları içine hapsetmek başka birşeydir. Geçerken belirtmeliyiz ki, biz *SOSYALİZMLE REVİZYONİZM ARASINDAKİ ÇELİŞMEYİ SOSYALİZMLE EMPERYALİZM ARASINDAKİ ÇELİŞMEDEN FARKLI TÜRDEN BİR ÇELİŞME OLARAK GÖRÜYOR VE İKİSİNE DE AYNI SİYASİ SONUÇLAR YÜKLEMEYİ BÜYÜK BİR YANLIŞ OLARAK DEĞERLENDİRİYORUZ.*

Bizim Sovyet revizyonizmi meselesine yaklaşırken birçoklarından ayrıldığımız noktadır bu...

"Revizyonizm burjuva ideolojisidir. Revizyonizm iktidara gelince burjuvazi iktidara gelmiş olur. Burjuvazi iktidara gelince o ülke geriye dönüş yoluyla emperyalist olur." biçiminde ortaya çıkan tahlillere katılmıyor ve bu mantığı düz mantık olarak değerlendiriyoruz. Birinci olarak *SON TAHLİLDE* aynı anlama gelebilecek iki kavram *ÖZDEŞLEŞTİRİLEMEZ.* Evet, revizyonizm işçi sınıfının saflarında burjuva ideolojisinin uzantısı bir sapmadır ve son tahlilde burjuva ideolojisidir. Buradan giderek revizyonizmi *DOĞRUDAN* burjuva ideolojisi olarak görmek, meseleyi aşırı basitleştirmektir. Ve varacağı yer burjuva idealizminin bataklığından başka bir yer olamaz. İkinci nokta ise "geriye dönüş" meselesi; evet geriye dönüş belirli tarihi anlarda mümkündür. Ama geriye dönüşü mutlaklaştıran bir anlayışla revizyonizmin iktidarından *GERİYE DOĞRU DÜZ BİR ÇİZGİ ÇEKİLEREK EMPERYALİZMİ BULAN MANTIK DA YİNE SON TAHLİLDE İDEALİZMDEN BAŞKA BİRŞEY DEĞİLDİR.*

Sosyalist üretim ilişkilerinin inşa edildiği bir ülke olan Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin iktidara gelmesi ve bu durumun onun *EKONOMİSİNDE VE POLİTİKASINDA* ortaya çıkardığı sapmaları doğru bir şekilde değerlendirebilmek için bilimsel bir yaklaşım ve ayrıntılı tahlil zorunludur. Ve son derece önemli olan bu konu, kaba yaklaşımla geçiştirilemez. İleride bu konu üzerinde ayrıntılı olarak duracağız.

BUGÜN EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI GENÇLİĞİN BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR.

En kaba hatlarıyla ortaya koymaya çalıştığımız bu temel ilkeler doğrultusunda devrimci gençlik hareketinin sorunları çözülebilir. *DEVRİMCİ İLKELERDEN TAVİZ VERMEKSİZİN, ANTİ-FAŞİST VE ANTİ-EMPERYALİST DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR. DEVRİMCİ GENÇLİĞİN TEK MERKEZİ ÖRGÜTÜ ALTINDAKİ BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR.*

"GRUPLARIN GÜCÜ NİSBETİNDE TEMSİLİ" TEMELDEN SAKAT GÖRÜŞTÜR.

Devrimci gençlik hareketinin birliği sorunuyla ilgili olarak ileri sürülen anti-Leninist formülasyonlardan bir tanesi "grupların temsil ettiği taban nisbetinde yönetimde temsil edilmesi" şeklinde olanıdır. İleri sürülüyor ki, "gençliğin tek merkezi örgütünü sağlamanın biricik yolu budur . Aksi takdirde yönetimde kendisine yer verilmeyen grubun ayrılıp kendi örgütünü kurmasına kimse mani olamaz!" Bu düşüncelerin devrimci bir özden yoksunluğu ve anti-Leninist karakteri apaçık ortada. (İlginç olan böyle düşüncelerin yönetim hesapçılığından başka birşey olmadığı ortada iken, "yönetim hesapçılığına karşı çıkma!" iddiası taşımasıdır. Gençlik için devrimci bir siyasi ve ideolojik önderlik -devrimci bir disiplin ve merkezi yönetim, devrimci bir birlik ve örgüt- değil de ticaret şirketi gibi ne idüğü belirsiz bir hizipler koalisyonu öneriliyor. Her türlü düşünceye sınırsız örgütlenme hakkı! Her gruba yönetimde pay! (Hissesi oranında!) Hiziplere sınırsız imtiyaz! Muhalefete, muhalefetini yürütebilmesi için ayrı bir fon!

Tabii ki, bu kadar pragmatist formülasyonu haklı gösterecek teorik bir temele de ihtiyaç vardır.

"En ufak görüş ayrılıklarının üstüne gidilmeli", "farklı görüşler farklı yerlerde merkezileşmeli" , "azınlığın çoğunluğa uyması yanlıştır, Stalinist demokratik merkeziyetçiliktir.(Ne demekse?!)", "demokrasi ve merkeziyetçilik birbirine ağır basamaz."

Grupçuluğu meşrulaştırmak ve hatta yönetimde pay ayırarak imtiyaz çıkartmak uğrunda devrimci demokratik merkeziyetçilik ilkelerini tahrip etmek için bu ne büyük gayrettir!

Peki, sorarız bu kadar idealist - pragmatist formülasyonla oluşturulan yapı neye yarayacaktır? Ne sağlayacaktır devrimci gençlik hareketine ve ne getirecektir emekçi halkın kurtuluşu mücadelesine? Disiplinsizlik, ilkelerde belirsizlik, sözüm ona "görüş ayrılıkları" üzerine kurulan aile şirketi gibi gruplaşmalar, sınırsız hizipçilik ve sonsuz bir karışıklıktan başka...

DEVAMI SAYFA 11'DE

SEÇİMLER ÜZERİNE

Seçim sonuçlarını doğru değerlendirebilmek için öncelikle seçimin hangi düzende ve nasıl yapıldığını görmek ve de seçimde hangi seçeneklerin yer aldığını bilmek zorundayız. Bu nedenle önce nasıl bir düzende yaşadığımızı kaba hatlarıyla tesbit etmek, daha sonra da siyasal partilerin sınıfsal yapılarını politik tutumlarıyla açıklamak ve sonuç olarak da halkın ve hakim sınıfların seçimlerden ne şekilde çıktığını ifade etmeye çalışacağız.

1- SEÇİMLERE NASIL GİDİLDİ?
Ülkemizde güçlü bir proletarya hareketi yoktur. İşçilerin ve yer yer köylülerin kendiliğinden gelme (spontane) ekonomik talepler doğrusundaki hareketleri her geçen gün yoğunlaşsa da bu hareketler, iktidar mücadelesi haline dönüştürülmekten uzaktır.

Emekçi kitlelerin kendiliğinden gelişen düzen muhalefeti siyasal olarak yönlendiremediği için sınıfların "politika alanındaki" çatışmalara işçi sınıfı ve onun partisi -esasen bu dönemde proletarya partisinin olmaması hareketin zaafını teşkil etmektedir- ağırlığını koyamamaktadır.

Görünen odur ki, "politika arenasında,çatışma, hakim sınıfların çeşitli fraksiyonları arasında olmaktadır. Bu çatışmadan güçlü çıkmak isteyen burjuva partileri, özellikle CHP kanalıyla halkın düzene karşı muhalefetini, güçlü bir proleter hareketinin olmamasından da yararlanarak, kendi bünyelerinde toplamaya ve o muhalefeti emmeye çalıştılar. Aralarında çıkar çatışması içinde olan çeşitli burjuva fraksiyonlarının ve de partilerinin düzene karşı muhalefetin güçlenmeye yüz tuttuğu ya da ciddi olarak düzeni sarstığı zamanlar nasıl elbirliği ile halka ve öncülerine saldırdığını geçmişte açık biçimleriyle biliyoruz. Nitekim düzene muhalifmiş gibi görünmeye çalışan CHP'nin 1970 öncesi gelişen işçi, köylü, gençlik hareketlerine karşı takındığı tavır unutulmuş değildir. Yine 1970 Haziranında patlayan işçi sınıfının direnişini bastırabilmek için diğer burjuva partileri ile sıkı yönetimi ilan etmişlerdi; sendikalarla ilgili kurumları burjuvazi lehine değiştirmişlerdir; 12 Mart darbesiyle birlikte diğer burjuva partileri ile ittifak halinde devrimcilerin ezilmesi için çaba sarfedip, küfür, iftira, demagoji kampanyasına katılmışlardır.

Kendi aralarında çıkar çatışması halinde olan hakim sınıflar ve onların partileri düzene muhalif bir unsurun -partinin- işlerini bozmasını istemezler; bu nedenle de kanunlar ve diğer baskı vasıtalarıyla düzene muhalefetin örgütlenmesini engellemekteler.

Kısaca ifade edersek; seçime, halkın örgütlü gücünün -proletarya partisinin- katılmadığı, sadece ve sadece hakim sınıfların ve emperyalizmin denetlediği partilerle girilmiştir. Bunun sonucunda çatışma hakim sınıfların arasında olmuş, halkın çıkarları ise söz konusu dahi değildir.

2-SİYASAL PARTİLERİN DURUMU
İrili ufaklı bir çok burjuva partisinin katıldığı sınırlı demokratik ortamda yapılan seçimlerde çatışma iki büyük burjuva partisi arasında geçmiştir.

Sömürücü azınlığın siyasi yönetiminin -oligarşinin- öz partisi olan AP ile oligarşinin taze kanı olan CHP arasında bir çekişme havasında geçti seçimler.

Emparyalizmin, tekelci burjuvazinin, büyük sömürü gruplarının öz partisi olan AP, Anadolu burjuvalarını, tefecileri ve feodal kalıntıları bünyesinde toplayarak kendini güçlendirmeye çalışmıştır. Nitekim 12 Marttan önce tekelci burjuvazinin gelişiminden ürken ve kendi çıkarlarının tehlikeye düştüğünü endişe ile görüp AP'den kopan tefecilerin ve Anadolu burjuvazisinin büyük kısmı tekrar AP'ye dönmüştür; çünkü ekonomide ve siyasette tekelci burjuvazinin belirleyici olduğunu görmüşlerdir. Daha önce endişe duydukları durumlar mevcut olmasına rağmen hiç olmazsa ellerindeki çıkarlarını korumanın yolunu tekelci burjuvazinin yanına yanaşmakta buluyorlar.

Kendini düzene muhalifmiş gibi göstererek halkın en çok politize olmuş kesimlerinin oylarını almayı başaran CHP esas olarak bir orta sınıflar hareketidir. CHP'nin sınıfsal ilişkileri ve politikasının özü bakımından böyle olması doğaldır. Ancak parti içinde siyasi bir akım olarak küçük burjuvaziyi temsil eden yada onun çıkarlarını savunmaya çalışan bir grup varsa da bu etkin değildir (özellikle parti politikasında bu görülebilir).

Tekelci burjuvazinin bazı sözcüleri CHP'nin sahte reformist yapısının kitleleri uyutma politikasında işe yarayacağı gerekçesiyle, siyasi ve ekonomik istikrar unsuru olarak ele alınabileceğini açıkca ifade ediyorlardı. Ancak, genel olarak, tekelci burjuvazi siyasi olarak bir güvensizlik içerisindeydi (CHP'yi soyutlamak için yapılan "komünist" propogandasının etkisiyle). Aynı zamanda, tekelci burjuvazinin nisbi güçsüzlük içerisinde olması da, CHP'nin bir istikrar unsuru olarak kullanılmasını engelliyordu. Nisbi güçsülük; tekelci burjuvazinin sermaye birikimi bakımından kendini yeterli görmemesi, aynı zamanda buna bağlı olarak emperyalizme bağımlı ülkelerin genel yapılarından dolayı, ülke yönetiminin diğer hakim sınıfların en güçlü kesimleri ve özellikle feodal kalıtılarla içiçe oldukları siyasi yönetime (oligarşik dikta) ihtiyaç duyduklarından dolayı ortaya çıkar, yani tekelci burjuvazi emperyalizmle birlikte tek başlarına ülkeyi yönetecek siyasi güce sahip değildir. Kendilerine diğer en gerici sınıfları müttefik yapmak zorundadırlar.

Tekelci burjuvazi, nisbi güçsüzlüğünden dolayı değil, sosyal demokrat bir politikaya en ufak bir tavize bile yanaşmak istememektedir. Ancak kitlelerde giderek artan hoşnutsuzluğun ekonomik talepler doğrultusunda kendiliğinden patlamalara yol açması giderek bu hareketlerin siyasi hareketlere dönüşmesi tehlikesi, tekelci burjuvaziyi daha akıllı bir politika gereğine zorlamaktadır. Özellikle bazı sözcüler, kitlelerdeki "uyanışa" tekrar tekrar dikkati çekmekte ve bu uyanışı emerek düzene bağlamanın yolunu sahte reformist bir politika gütmekte görülür; bunun için de CHP'ni bir istikrar unsuru olarak ifade ediyorlar. Hali hazırdaki CHP merkezine hakim olan grubun (bu grup, son kurultayda hakimiyeti ele geçirmiştir) tekelci burjuvazi ile açık uzlaşıcı tavırları daha önceki güvensizliği ortadan kaldırıyor.

Bir taraftan yoğunlaşan kendiliğinden gelme ekonomik-demokratik kitle hareketlerinin yarattığı "tehlike", diğer taraftan emperyalist-kapitalist sistemdeki giderek derinleşen buhranın ve artan problemlerin ülkemizde de yansıması, bunun sonucu olarak da hakim sınıflar arasındaki çatışmaların gittikçe artması, artan problemlerin çözümünün zorlaşması siyasi istikrarsızlığı arttırmaktadır.

Şu anda ele aldığımız konunun oldukça karmaşık ve ayrıca ele alınması gereken bir konu olmasından dolayı kendi konumuza bağlayalım.

Seçimlere katılan siyasi partilerin herbiri, hakim sınıflar arasındaki çatışmaların birer siyasal ifadesidir. Bunun dışında emekçi kitlelerdeki genel huzursuzluğa el atan ve sloganlaştırmaya çalışan partilerin (özellikle CHP'nin) tutumunu, yukarıda kaba hatlarıyla ele aldığımız değerlendirmenin ışığında görmemiz gerekir: Yoksul, emekçi kitlelerdeki huzursuzluğu yozlaştırmak ve emmek...

3-HALKIN SEÇİMLERDEKİ DURUMU
Yukarıda ifade ettiğimiz gibi seçime katılan partiler birer düzen partisidirler. Hakim sınıfların çeşitli fraksiyonlarının çeşitli ifadeleridir. Emekçiler örgütlü güce (partiye) sahip olamadıklarından seçimlerde şu veya bu biçimde ağırlıklarını duyuramamışlardır. Piyasada bolca bulunan, adı sosyalist (!) partiler ise yoksul halkın kendiliğinden gelişen muhalefetini yönlendirici ve örgütleyici güce sahip olmaktan uzaktırlar. Bütün nedenlerin diyalektik bütünü somut durumu ortaya çıkarır: Halk, düzene karşı alternatif bir gücün katılmadığı seçimlerde kendi düşmanı partilere oy vermek zorunda kalmıştır.

4-SONUÇ
Esasen seçimlerin halkın kurtuluş yolu olmadığını göz önünde tutarsak, yukarıdaki değerlendirmelerin de ışığında şunu söyleyebiliriz: Seçimler halkın durumunda değişiklik yaratmamıştır. Emekçi kitlelerin politik çıkarları olsun, ekonomik-demokratik çıkarları olsun eskisinden daha fazla karşımızda durmaktadır. Bu durumun halkın örgütlü gücünü yaratana değin devam edeceği açıktır. Halkın gerçek kurtuluşu kendi örgütlü gücünün (partinin) yaratılmasından geçecek ve de uzun süren mücadelelerden sonra zafere ulaşacaktır. Kurtuluş yolu uzun, dar, dolambaçlı bir yoldur. Devrimciler bunun bilincinde olmalıdırlar.

Hapishanedeki DEVRİMCİLER DGM'ye karsı Direniyorlar

BASINA AÇIKLAMA

HALKIMIZA,

Bizler Ankara Merkez Cezaevinde bulunan devrimciler faşist DGM'lerini protesto amacıyla 14 Kasım 1975 cuma günü başlayıp yedi gün sürecek bir açlık grevine başlıyoruz.

Faşizmin kurumlarından biri olan DGM'lerin yalnızca, açlık grevleriyle, gösteri yürüyüşleriyle, bildirilerle, burjuva ayarının demokrat tepkileriyle kaldırılacağına inanmıyoruz. Sınıflar mücadelesi sürdükçe, sömürücü sınıfların DGM'leri gibi, çeşitli görünümlerde olsa da yasal mahkemeleri olacaktır; Bunu biliyoruz. Faşizmin kurumları, ancak faşizmin maddi temellerinin halkın mücadelesi sonucu yıkılmasıyla birlikte yıkılabilir ve yıkılacaktır.

Halkımız, DGM'leri gibi yasal kılıf geçirilmiş yüzlerce kurumla hergün karşı karşıyadır ve iyice yaşamaktadır. Açlık grevimiz halkımızın dikkatini faşist kurumlara çekmek ve onlara karşı mücadele bilincini uyarmak amacını taşımaktadır.

İşte bu nedenlerden dolayı, başta konumuz DGM'leri olmak üzere, bütün faşist kurumlara karşı halkımızı mücadeleye çağırıyoruz.

Ankara Cezaevinde bulunan devrimciler adına...
Yılmaz Güney

Ankara Merkez Cezaevi'nde tutuklu olan devrimci arkadaşlarımız, faşist Devlet Güvenlik Mahkemelerini protesto etmek amacıyla, açlık grevine başlamışlardır. Arkadaşlarımızın hapishanede bile faşizme karşı gösterdikleri bu direniş, devrimci mücadelenin her şart altında yürütülmesi gereğine olan inancımızı bir kez daha kuvvetlendiriyor. Bizim mücadelemize güç katan direnişlerini sonuna kadar destekliyoruz. Bu mücedelede yanlarında olduğumuzu bildiriyoruz.

FAŞİST DGM'YE KARŞI HAPİSHANELERDEKİ DİRENİŞ YAYILIYOR.

Yılmaz Güney ve 50 devrimci tutuklunun, faşist Devlet Güvenlik Mahkemelerini protesto etmek için Ankara'da başlattıkları direniş, öteki hapishanelerdeki devrimcilerin de katılmasıyla yaygınlaştı.

Açlık grevi, Adana, İzmir, Kırşehir, Niğde ve İstanbul'daki hapishanelerde de uygulanmaya başladı.

Tüm devrimcileri; devrimci demokratik kişi ve kuruluşlar üzerinde yoğunlaştırılan baskılara karşı direnmeye, hapishanelerdeki yandaşlarımızı desteklemeye çağırırız.

suçlu biz değiliz.. teslim oluruz, ancak

...RI'DE TEROR HAVASINA SON VERİLMESİ İSTENDİ

HAKKÂRİ OLAYLARI

1.

1919'da Şeyh Mahmut, İngiliz işgali altındaki Irak'ın Kürt kesiminde (Güney Kürdistan'da) bağımsızlığını ilan etmişti. Bu emrivaki İngiliz sömürge imparatorluğu otoritesi tarafından da kabul edilmiş ve SIR ARNOLD WILSON, Şeyh MAHMUT'u ziyaret ederek, majestelerinin özel selamlarını iletmiş, 50 Kürt ileri geleni tarafından imzalanan protokolü almıştı.

Ama, manda yönetimini şartsız-tercihsiz kabul eden Haşimi Hanedanı'nın egemenliği altında, İngilizler emperyalist-sömürgeci politikalarının bir alt-birimini Irak'ta oluşturma hesapları içinde olduklarından, bu dik başlı, bağımsız Kürt yönetimini imha etmek için hareket halinde idiler. Nitekim, sömürgeci alışkanlıklara ile hasta, şımarık bir İngiliz subayının, Kürt kesimindeki halka küstahça davranması sonucu, Kürt yöneticiler tarafından tutuklanmasını fırsat sayan İngilizler, dönek Haşimi Hanedanı'nın da desteğiyle ve sömürgeler için eğitilmiş askerlerini, uçakların ağır bombardımanı altında Kürdistan'a sürdüler.

Şeyh MAHMUT yaralı olarak esir düştü. İdam cezası bilahare müebbet hapse çevrilerek, bir İngiliz sömürgesi olan Hindistan'a sürüldü.

BAĞIMSIZ BİR YÖNETİMİN EN TABİİ DAVRANIŞI, SÖMÜRGECİYİ HAREKETE GEÇİRMEYE YETMİŞTİ.

2.

50 yıllık cumhuriyet yönetiminin bir yansıması biçiminde değerlendirdiğimiz HAKKARİ OLAYI da, basit olaylar zincirinin oluşturduğu yerel bir "inzibati mesele"nin gölgesinde, sömürgeci devletin ezen ulus şövenizminin tavrını ortaya çıkarmaya yetti.

Olayın sansasyonel yönünü "sade vatandaş" da biliyor. Eksik olmasın, Türk basını (solcu geçinen basın da dahil) bu konuda acar muhabirlerinin polisiye ilişkileri tesbitteki ustalığını okuyucuya enine-boyuna iletti. Ahmet Ağa'nın sünnet düğünlerinde cömertçe harcadığı binlikleri ve içerideki görevlileri yağla balla nasıl beslediğini böylece öğrenmiş olduk. Ve Ahmet Ağa'nın asker kaçağı olduğunu, görevlilerin bunu da bildikleri halde göz yumdukları ve ses çıkarmadıklarını da öğrendik. Bir de şunu öğrendik ki, Türkiye'de köye asker kaçağını yakalamak üzere C. Savcıları gidermiş!?

Ahmet Adıyaman ile kaymakam, savcı ve jandarma komutanının (yani devletin idari, adli, askeri birimlerinin) ilişkilerinde şaşılacak birşey yok. Daha kurtuluş savaşının ilk günlerinden itibaren lider kadro, toprak ağaları, eşraf-mütegallibe, hacı-hoca takımıyla el-ele vermişti... Sonuç, öncülerin sınıfsal yapısına uygun olarak Türk burjuvazisinin gelişmesi yönünde gerçek kimliğine kavuştu. Fakat, Kürt egemen unsurları süreç içinde Türk burjuvazisinin lehine şiddetle eritildi. Milli direnç körletilip, demokratik karakter yok edilerek halk sömürgeleştirildi ve egemen güçler de kaldıkları oranda önemli ölçüde nitelik değiştirerek Türk burjuvazisine ve sömürgeci güçlerine uydulaştırıldı.

Önemli olan bu "inzibati" olayın merkezi otoritenin militarist kanadı tarafından olağandışı değerlendirmelerle abartılması ve ancak sömürgelerde görülebilecek bir ayaklanmaya karşı, sömürgecinin tepkisiyle harekete geçmesidir. Bu durum 50 yıllık Cumhuriyet Dönemi'nde, sürecin başından sonuna kadar bölge halkına karşı duyulan karanlık ve imhacı düşüncelerin etkisidir.

Bölge halkı da can güvenliğine karşı hiçbir teminatı olmadığı, olamayacağı kaygusunun deneylerle tesbit edilmiş sonuçlarına göre dağlara çekilmek, meşru müdafaa durumunda kalmak zorunda bırakılmıştır.

Olayın altında yatan en önemli şey; İran-Türkiye ve Irak merkezi otoritelerinin aralarındaki danışıklı dövüş ve anlaşmadır. Fakat olay kamuoyuna böyle yansımamaktadır. Aslında, Kuzey Irak'taki Kürt halk hareketlerinin son zamandaki yenilgisi ve geriletilmesi sonucunda, binlerce sivil halk İran topraklarına sığınmak zorunda bırakilmiştir. Peşmerge, Irak topraklarından çekilmek durumunda kalmıştır. Şimdi İran, bu insanların Türkiye topraklarına girmelerini zorlamaktadır. Bu zorlama, Türk kuvvetlerinin bu halkı Türkiye'ye bırakması ve dolayısıyla karşı bir güçle yüzyüze gelen halkın, İran'dan kaçma ve Türkiye'ye sığınamama durumunda Irak'a geçiş göstereceği, burada da devlet militarist tarafından imha edileceği açıkça ortadadır. Bunun çok örnekleri görülmektedir. Irak'a kaçmak durumunda kalan halk imha edilmektedir ve buna kimsenin kılı bile kıpırdamamaktadır. Bu imhadan kaçabilenler canlarını Suriye'ye atmaktadırlar. İşte bu üçlü danışıklı döğüşün ve anlaşmanın altında böyle bir oyun sergilenmektedir. Bölgede bu nedenle zor ve baskı kullanılmakta, terör uygulanmaktadır. Amaç: Türkiye ve İran'ı yakından ilgilendiren, Irak için de büyük dert olan Kürt hareketini buralardan söküp atmak, ferahlamaktır. Türk sömürgecileri bu oyunun sahnelenmesi için Hakkari'de basit bir zabıta olayı yarattılar. Her zaman yaratılması mümkün olan bu olayı şimdi yarattılar. Ancak, bir gazetecinin faili meçhul ölümü ve kışın bölgede bastırması, muhterem (!) Şah'ın Türkiye'yi ziyareti ile birlikte, bu işten şimidilik önemli ölçüde gerilemiş görünmektedirler...

Fakat, bu olağandışı uygulamaların, halkın politize olması için yeteceği kokusu ise daha ağır basmaktadır. Militarizm, ortak işbirliği dışında (İran-Türkiye-Irak), bir de kendi iç meselesi olarak (halkın politize olması) korku ve kuşku içinde gerilemektedir, gerilemiştir. Öte yandan merkezi otorite buralarda karışıklık istememektedir. Militarizm de her geçen gün, batıdaki benzerleri gibi -iktidardan tedricen uzaklaştırılarak- egemen sınıf iktidarlarının uysal bir koruyucusu olmaya yöneldiği için, bölge olağandışı terörden arıtıldı. Yerel terör ise görüldüğü gibi değişik kılıflar ve motifler içinde yeni boyutlar kazanarak sürüyor. Daha nasıl oyunların tezgahlanacağı önem ve titizlikle araştırılmalı ve üzerinde durulmalıdır.

3.

Burada dikkati çeken bir husus da şudur: Devrimci Demokratik Kültür Derneği, kendi varlık nedenini ve diğer gençlik kuruluşlarından ayrı bir niteliği olduğunu kanıtlanması gerekir. Bu demek ve buna yakın görevleri olan dermek ya da yayın organlarının, Kürt halkının sorunlarını ilerici, sosyalist çevrelere somut belge ve bilgilere dayanarak aktarmak, bu konuda önemli bir kamuoyu yaratmak ve sömürgeci devlet politikasını deşifre etmek görevleri onların varlık nedenidir ve diğer gençlik kuruluşları ile yayın organları yanında ayırıcı nitelikleridir. İşte bu yüzden, Devrimci Demokratik Kültür Derneği yöneticisi arkadaşlarımızdan bizleri aydınlatıcı tutarlı çalışmalar bekliyoruz. Ve elbette, ezen ulusun Marksist-Leninistleri, milli mesele konusunda üzerlerine düşen görevleri yerine getireceklerdir. Ve biz de bu konuda devrimci gençliği uyanık tutmayı bir görev sayıyoruz.

DOĞU BEYAZIT OLAYLARI

HALKIMIZA

18.10.1975 Cumartesi günü kasabamız halkı insanlık dışı bir zulümle karşılaştı. Bugün bu zulmü, vahşeti bizzat yapanlar, dün Viranşehir'de 20 kişiyi kurşuna dizenler, Hakkari'de mazlum halkı dağa çıkarmak zorunda bırakanlar ve bilerek Lice halkını diri diri toprağa gömenler.

Jandarma Alay Komutanı, Albay Burhan Saç yönetimindeki jandarma ve polisler pasajın önüne inen [illegible] sırada toplanan halkın üstüne dipçikle ve coplarla saldırdılar, bu arada olay yerindeki bir kadın Albay tarafından tekmelendi, pasajdan çıkan herkesin üzeri arandı. Ceplerinden anahtarları alınarak yağma için dükkanları açıldı. Pasajın önünde birikan halkı dağıtmak bahanesiyle aradakiler coplandı, tekmelendi, insan haysiyetine yakışmayan küfürler yağdırıldı. İçeride ise dükkanları açan jandarma ve polis, eline ne geçirdiyse cebine koydu. Bu zalimce baskının neden yapıldığını kaymakama sormaya giden halk insafsızca dövüldü. İçeride yağma devam ederken, dışarıda toplanan halk "İŞ-EKMEK" diye bağırarak durumu protesto ediyordu. Doğu Beyazıt'ta hiç görmediğimiz adamlar bu arada halka "VURUN NE DURUYORSUNUZ" diye sesleniyor ve durmadan halkı tahrik ediyorlardı. Bunlar Türkiye'nin her tarafında halkın içine sokulan SATILMIŞ AJANLARDIR.

Albay eline otomatik silah alarak halkın üzerine ateş açılması için emir verdi ve ilk defa da kendisi ateşe başladı. Halk kaçışmaya başladı. Arka sokaklarda silahlı jandarma ve polisler tarafından kovuldu, kasaba halkı silah seslerinden neye uğradığını şaşırmıştı, çocuklar ve kadınlar evlerini terk ederek şehir dışına kaçmak mecburiyetinde kaldılar. 7 kişi yaralandı, yaralılardan HASAN KOÇYİĞİT Erzurum'a götürülürken yolda öldü.

Olanlar tamamen faşistlerin ve onların eli kanlı ortaklarının tertipleridir. Bu baskı ve zulüm ne ilktir, ne de son olacaktır, bütün bunlar yüzyıllardır halkımız üzerine uygulanan baskıların bir devamıdır. Yıllar önce "Lice'nin yerinin değiştirilmesi lazımdır" diye rapor verilmesine rağmen hiç bir tedbir almayanlar Viranşehir'de çocuklarının nafakasını temin etmek için ağaların ve onların İstanbul'lardaki, Ankara'lardaki ortaklarının kaçak eşyalarını taşıyanları kurşuna dizenler, Hakkari'de yoksul halkı evlerinden, barklarından edenler hep bu para babalarının sorumsuz, zalim ve faşist hükümetleridir. Daha bir hafta önce Ağrı'da bir hemşirenin ırzına zorla geçen polisler ve onların emniyet teşkilatı nasıl oluyor da namusluluk ve kanun adına gelip halkımıza zulüm ediyorlar. Bütün bunlar suç sayılmıyor da, senin geçimini temin etmek için yaptığın sırt hamallığı, karın tokluğu için getirdiğin ufak tefek iki parça eşya suç sayılıyor. NEDEN?

KAHROLSUN HALKIMIZA ATEŞ AÇANLAR.
KAHROLSUN HALKI İŞSİZ VE AÇLIĞA TERKEDENLER.
KAHROLSUN YOL, FABRİKA YERİNE DOĞUYA JANDARMA, KARAKOL SOKANLAR.
KAHROLSUN FAŞİST KATİLLER.
YAŞASIN HALKIMIZIN HAKSIZLIĞA ZORBALIĞA KARŞI MÜCADELESİ.

TÖB-DER
DOĞUBAYAZIT ŞUBESİ
(İmza)

Not: Bu bildirinin metni Doğubeyazıt C. Savcılığına verilmiş olup, 24.10.1975 tarihli alındı belgesi alınmıştır.

DEV GENÇ'İN MÜCADELE

DEV-GENÇ

Burada sadece, Dev-Genç'in bir örgüt olarak yaptıkları ile, yükselen kitle mücadelesi içinde yer alışı (örgüt olarak) ve bu kendiliğinden yükselen mücadeleye hangi biçimlerde yetişebildiği sorunlarına kısa, genel hatları ile bir bakış şeklinde meseleyi ele alacağız.

Bugüne kadar Dev-Genç hakkında yeterince hatta fazlasıyla "eleştiriler" yapıldı. Dev-Genç hakkında bu derece yoğun "eleştirilerin" olması bile, sadece bu bile Dev-Genç'in mücadele içinde oldukça etkili bir yeri olduğunu düşündürmeye yeter. Meselenin bir yönü böyle; Dev-Genç, Türkiye devrimci pratiğinde isminden çok söz edilen bir olay. Bunun böyle olması acaba Dev-Genç'in çok yakın bir geçmişin meselesi olmasından mı, yoksa gerçekten Türkiye sol hareketi içinde çok uzun bir evrenin karakteristiklerine ters düşen, onu aşan yeni bir evrenin habercisi, Türkiye'de yükselen siyasi pratik helezonu içinde "eskiye" bir reaksiyon; eskinin bir çözülüşü ve o çözülüş içinden yepyeni özelliklerin birbiriyle çarpıştığı yeni bir senteze ulaşma sancılarının duyulduğu bir ortamın (ki, bu ortamı daha çok sübjektif yönüyle belirlemek doğru olacaktır) içinde yarattığı somut gelişmelerden dolayı mıdır?

Bizce ikincisinden dolayı bu kadar aktüel ve ciddi bir mesele olmakta Dev-Genç.

Evet, Dev-Genç Türkiye sol hareketi içinde çok uzun bir evrenin karakteristiklerine ters düşmektedir. Onu aşan yeni bir evrenin habercisidir. Böyle olmasından dolayı "eskiye" bir reaksiyondur (I).

Nedir bu eski olan, bunun karakteristiği nedir? Yukarıda söylediğimiz gibi bunu sadece sübjektif yönü ile ele alacağız; elli yıllık sol hareket içinde hakim olan yön, hakim olan düşünce ele alındığında sorun biraz daha aydınlanacaktır. Sol hareketin ideolojik platformu nedir? Özellikle sol hareket diyoruz. Çünkü proletaryanın hareketi, bağımsız siyasi hareketi o kadar belirsiz, o kadar karmakarışık ki, tane ile saman bir arada. Elli yıldan beri bu tınaz savrulmamış, taneler samandan ayrılmamış. Uzun bir zaman bu tınazı savuruyorum diye ortada gezinenler maalesef taneyi samana biraz daha katmaktan başka birşey yapmış değiller. İşte bundan dolayı biz geçmişten bahsederken proletaryanın bağımsız siyasi hareketinden söz edemeyiz. Çünkü işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketi herşeyden önce temelini sosyalizmin oluşturduğu proletaryanın ideolojisinin hakim olduğu bir sübjektif yapıyı gerektirir.

Sonra bu yapının yönlendirdiği, en azından yönlendirmeye çalıştığı bir siyasi çizgisi, bağımsız siyasi çizgisi ,iktidar hedefleri ve bu hedeflere varmak için siyasi takdikleri ve bunları yerine getirecek vasıtaları olan bir siyasi pratik gereklidir.

Gel gör ki, geçmişte biz bunları bulamamaktayız. Proletaryanın bağımsız siyaseti yerine proletaryayı burjuvazinin yedeğine takmak, onun ihtilalci eylemi yerine "burjuva demokrasisini" takviye...
1968'lere gelindiğinde ülkede yükselmeye başlayan kitle hareketleri gözlenir; bu hareketler 1969 ve 1970'te de yükselmeye devam ederler. Sol literatür 1960'larda artmıştır. Bu dönem özellikle gençlik içinde sosyalizmin öğrenilmesinin ve önceleri Vulger anlamda propagandasının yaygınlaştığı bir dönemdir. Yükselen gençlik mücadelesine paralel olarak Marksizm-Leninizm'in öğrenilmesi ve kavranması süreci başladı. Pek çok genç militan ideolojik olarak Marksizm-Leninizm ile silahlanma, işçi sınıfının mücadelesiyle, halkın mücadelesiyle gençlik hareketlerinin irtibatını kavrama ve eylemlerini bu sınıflar savaşının bir parçası olarak halkın kurtuluşuna hizmet edebilecek şekilde yeni baştan ele alma, Marksizm-Leninizm süzgecinden geçirme sürecine girdiler.

FKF Örgütlenmesi içinde önceleri sosyalizm genellikle TİP çizgisinde, popülizm, sendikalizm karması bir aydınlar arası entellektüel uğraşı karakterinde, yani sosyalizm ile alakası olmayan bir küçük burjuva ideolojisiydi. Fakat söylediğimiz gibi, kitle hareketleri yükselmeye başladığı zaman bu küçük burjuva ve orta burjuvazinin sınıf çıkarlarının siyasi formülleri, sloganlarıyla, küçük burjuvaca bir ideolojik karmaşa olan bu FKF'nin sübjektif platformu hızla çözülmeye, hareketlenmeye, kendi karşıtına dönüşmeye başladı. Hemen belirtelim ki, bu FKF'nin sübjektif yapısı tamamiyle sol hareketin yapısıdır. Onun gençlik içindeki yansımasıdır.

FKF'nin ve sol hareketin sübjektif yapısındaki bu hızlı çözülme ve karşıtına dönüşmenin, Marksizm-Leninizm'e doğru gelişmenin objektif şartları vardır. Bunlar, Türkiye'de, siyasi ve ekonomik gelişme, kapitalizmin özellikle tekelci burjuvazinin güçlenmesi, sınıf karşıtlıklarının artması, sınıf mücadelelerinin giderek belirginleşen biçimlere bürünmesi ve mücadele biçimlerinin artan tecrübeleridir diyebiliriz.

Sol hareketin sübjektif yapısı ile ilişkili bir şekilde Dev-Genç'i, onun kitlelerle ilişkisini mücadele içindeki tavrını, eylemlerinin özünü ve süreç içinde kazandığı anlamı, meseleyi ele aldığımız açıdan değerlendirmeye çalışalım. Bu işi yaparken meseleyi daha iyi kavrayabilmek ve güncelliğini muhafaza eden bazı problemleri de bağlantılı bir şekilde açıklayabilmek için, konuya aşağıdaki alt başlıklar altında yaklaşmayı daha uygun gördük. Bu biçimde aynı zamanda birtakım "eleştirilere" cevap vermiş olacağız. Örneğin, bugün genel olarak geçmiş hareketler, özel olarak da yakın geçmişin devrimci gençlik hareketi hakkında güncelliğini koruyan bir eleştiri, kitlelerden kopukluk eleştirisidir, bu eleştiri gündeme kitle bağı sorununu getirmiştir.

KİTLE BAĞI

Kitlelerle bağ, herşeyden önce, ama herşeyden önce siyasi bir olaydır. Siyaset tarafından belirlenir. Bu, sosyalizmin evrensel tezlerini ihmal etmeden ve özel olarak da o ülkenin somutunu Marksizm-Leninizm yöntemiyle ele alarak hazırlanan bu hedefler, araçlar bütünlüğüdür. Kitlelere ulaşmak ve onları siyasi bir aksiyona sokmak için bu bütünlüğe, proletaryanın asgari ve azami programlarına uygun düşecek siyasi sloganlara ihtiyaç vardır. Ondan sonra, kitlelerle ilişkileri kurmak ve geliştirmek mümkündür. Yoksa belirli bir tarihi dönemin siyasi sınıf hedeflerini yanlış tesbit eden veya hiç tesbit etmeyenlerin kitlelerle organik ilişkilerinden söz etmek olanaksızdır. Çünkü organik ilişkiler canlı, pratik içindeki ilişkilerdir. Günün siyasi pratiğine uygun olmayan veya pratik eylemden kopuk olan ilişkiler organik ilişkiler değildir; her an kopabilecek, pamuk ipliğine bağlı, iğreti ilişkilerdir. İşte bu bakımlardan kitlelerle bağ meselesi herşeyden önce siyasetin doğruluğuna sonra da organizasyona, örgütlenmeye bağlıdır(ki örgütlenme de hernekadar nisbi bağımsızlığı olan bir görünümdeyse de temelde siyaset tarafından şartlandırılır).

İşte bunun için soyut kitlelerle bağ, kitlelerle bağ çığırtkanlığının hiçbir önemi yoktur. Siyasetten ayrı bir kitlelerle bağ olamaz. Bunca zamandır kitle bağından bahsedenler niçin bağ kuramıyorlar acaba? Bu bizim için çok açık birşeydir: Çünkü onların kitlelere götüreceği siyaseti, doğru siyasi hedefleri yok da ondan. Onun için, önce oturup bu problemi çözün deriz; ondan sonra, amaçları belirlenmiş, vasıtaları tesbit edilmiş bir politika üzerinde bu politikayı geliştirmenin organizasyonu olarak organik ilişkileri kurabilirler. Ama bunu yapmak zor birşeydir. Bunu yapacağına kitlelere bağın olmamasından şikayet etmek, tekrar tekrar hergün şikayet etmek, ne yapacağını bilemeyen bir küçük burjuvanın kolay bir bahanesidir, acıklı bir yakınmasıdır.

Şimdi, kitlelerle bağ niçin kurulur sorusunu tekrar da olsa soralım. Devrim yapmak için kurulur. Kitleleri devrime doğru kitle hareketleri içinde eğitmek için kurulur. Ve bu bağ sürekli bir bağdır; sürekliliği, bir, doğru siyasi önderlikten; iki, kitlelerle pratik birlikten dolayıdır. Pratik eylem birliğidir bu. Yoksa durağan, eylemsiz bir pratik birlik değildir (bu anlamda zaten herbirimiz toplumun bir üyesiyiz, toplumun içinde yaşıyoruz).

1960-1970 ARASI SOL HAREKET VE KİTLE BAĞI

Şimdi yukarıda söylenenler açısından 1960-1970 arasında sol hareketin sübjektif yapısını ve kitlelerle irtibatını kısaca görelim. Konumuzun sınırları bakımından sol hareketin 1960 sonrası sübjektif yapısı ele alınıyor. Yoksa 1960 sonrası sol hareket elli yıllık tarihinden kopuk, ondan değişik karakterler taşıyor anlamında değil. Tam tersine 1960 sonrası kesit içinde değerlendirdiğimiz süreç eskidir. Kendisinden öncekiyle ortak karakterler taşımaktadır. "Eskinin" detaylarıyla ele alınması ve değerlendirilmesi, yapılması gereken bir iştir, fakat bizim konumuzun şimdilik dışındadır.

TİP'in orta ve küçük burjuva çıkarlarının siyasi formülleri olan çizgisi, bu çıkarların gerçekleştirme aracı olarak da parlamenterizm kitle bağından ne anlar? Veya zorunlu olarak ne anlayabilir? Zorunlu olarak diyoruz, çünkü kitle bağının siyaset tarafından belirlendiğini yukarıda söyledik. Parlamenterizm kitle bağından ne anlar? Çok açıktır ki, parlamentoya %50'nin üzerinde üye sokmak için kitlelerin desteğini kazanmak. Bunu becerebilir mi, becermek için neler yapar?

Eğer tarihi durdurabilirse, sınıflar savaşını durdurabilirse yapabilir. O zaman sosyalizmin çok iyi birşey olduğunu, herkesin işine yaradığını, çok barışçıl ve güleryüzlü olduğunu anlatarak kitlelerin beğenmesini ve oy vermesini sağlamaya çalışırlar ve bu arada kimsenin burnu bile kanamaz. Ve sosyalizm gelir işte... Fakat bunun için zamana ve burjuvazinin iznine ihtiyaçları vardır. Zaman hesaplama uzmanları bile vardır bunların. İkibin bilmem kaç yılında tamamdır. Oyların artış oranları, istatistikler, bu "bilimsel" veriler kesinlikle "bilime" inanan herkes için inkar edilemez gerçekler değil midir? Kitlelere gidip, bilmem kaç yılında, attığınız oylarla sefaletten, sömürüden kurtulacaksınız, buna kesinlikle inanın, bilim adına konuşuyoruz desinler ve desinler ki kitlelere, sakın ha birtakım "anarşist"lere bakmayın, onların söylediklerine inanmayın, onlar bilimi inkar ediyorlar, barışa ve sosyalizme inanmıyor, sınıflar savaşını körüklüyorlar. Savaşa gerek yoktur. Sosyalizme barışcıl geçiş mümkündür. İş bunu "bilim" adına size ispat ediyoruz. "Barışcıl rekabet" esastır, sosyalizmin özü budur. Burjuvazi barışcıl metodlarla sömürüden vazgeçmeye ikna edilebilir. İlla zora başvurmak dogmatikliktir, nitekim "İsveç ve Hindistan totaliter sosyalizmlerdir" desinler. İşte bunlar becerilebilir. Fakat bir şartı var: Sınıflar savaşını durdurabilmek! Zaten küçük burjuva kafalar hayatları boyunca bu sınıf uzlaşmacılığını hayal ederler. Bu hayallerini burjuvazinin, tekelci burjuvazinin sınıf savaşlarını yumuşatma ve uzlaştırmada geliştirdiği en bayağı önermelerle, "sosyal devlet", "sosyal adalet" sloganlarıyla ifade ederler.

Eh, bu beyler kitlelerle nasıl bağ kurarlar, artık ortada oluşan bir meseledir. Kitleleri pasifize etmek, onları uyuşturmak, sınıf karşıtlıklarını "sosyal adalet" istemleriyle yumuşatmak amacını taşıyan (sübjektif niyet olarak ifade edilmese bile bu böyledir) bağlar kurarlar. Onları seçimden seçime sandık başına götürmek şeklinde ortaya çıkar bu bağ.

Ama hayatın gerçekleri karşısında pamuk ipliğine benzeyen bu bağ neyi ifade eder? Hiçbirşeyi. Kitlelerin gelişen mücadelesiyle kısa zamanda kopar. Çünkü, yukarıda anlatmaya çalıştığımız gibi, en önemli unsuru içermemektedir: Doğru bir siyasi çizgi. Yine bu bağ, eylem içinde pratik bir birliği içermemektedir. Tersine, eylemsizliği, pasifizmi amaçlamaktadır. Ve sınıflar savaşını bu küçük burjuva ideologların bütün çabalarına ve isteklerine rağmen durdurmak mümkün olmadığına göre kaçınılmaz son gelir çatar. O "bilimsel" veriler, istatistikler, oy oranları artış hesapları hepsi güme gider. "Kitle bağı" da kalmaz tabii.

Burada bir de, yukarıda özetlemeye çalıştığımız TİP'in parlamenterist görüşlerinin yanında, parti dışında gelişen ve parlamenterist olmayan (çünkü bu yolla iktidar olamayacaklarını gayet iyi bilen) fakat en azından bir önceki kadar sakat olan bir politik doğrultudan ve onun anladığı kitle bağından söz edelim. Bu akım şöyle özetlenebilir: "Filipin Demokrasiciliği'nde, değil proletarya küçük burjuvazi bile kendi öz siyasi örgütüyle politika sahnesine çıkamaz" ve bu anlayışın zorunlu sonucu olarak proletaryaya verilen görev Filipin Demokrasisi'nin sınırlarını genişletmek için mücadele görevidir. Ancak bundan sonra kendi öz örgütünü kurup politika sahnesine çıkabilecek ve bağımsız bir siyaseti, hedefleri ve araçları olabilecek. O zamana kadar proletarya ne yapacak? Bu çok açıktır. Burjuva demokrasisi mücadelesi veren sınıfların gölgesine sığınacak, onları takviye edecek, destekleyecektir. O yakın (!) olan "küçük burjuva iktidarı" işçi sınıfını öz siyasi örgütüyle politika sahnesine çıkaracaktır.

1960'larda ülkedeki sol hareket içinde oldukça etkin (diyebiliriz ki, en etkin) olan bu çizgi ile TİP içinde yoğunlaşan çizginin öz olarak pek farkı yoktur. Her ikisi de, işçi sınıfının bağımsız siyaseti yerine, orta ve küçük burjuvazinin destekçisi, işçi sınıfının dışındaki güçlerin yedeği olarak ortadadır. Aralarındaki nüanslar, birinin bu işi daha açık ve safça yapmasına karşılık ("Sosyal Adalet", "parlamenterizm", "anayasanın tastamam uygulanması" v.b. gibi), ikincisi biraz daha çetrefil ve biraz daha sosyalizme bulaştırılmış strateji tartışmalarıyla yapmıştır. Strateji tartışmalarını da (MDD Stratejisi) esas olarak, işçi sınıfını küçük burjuvazinin kuyruğuna takmada bir kılıf olarak ele alır (çünkü bu çizgi hiçbir zaman MDD anlayışını Marksist-Leninist anlamıyla ele almamıştır; küçük burjuvaca yorumlanmıştır). Örneğin; "Milli Burjuvazinin solundaki güçler devrimde öncü olabilir, işçi sınıfının öncülüğünü mutlak bir gerçek olarak görmek yanlıştır, işçi sınıfı olmadan da devrim olabilir" gibi şeyler söyleyebilen bu çizginin yukarıda açıkladığımız sınıfsal özünü daha iyi anlayabilmek, küçük burjuvazi ile ve "asker-sivil-aydın zümre ile" ilişkisini açıklayabilmek için şu aktarmayı da yapalım; ne kadar enteresan birşey dinleyin: "İnanıyoruz ki, Türkiye yakın bir gelecekte sosyalizme doğru yönelecektir. Fakat sosyalizme ulaşma uzun za-

SİNİ DOĞRU KAVRAYALIM

man isteyen bir iştir. Önce sosyalizme giden yolu aşmak lazım, bu sebeple, malum sosyalist sloganları ard arda sıralamak yerine sosyalizm yolundaki engelleri kaldıracak ve statükoya karşı olan, bütün kuvvetleri toplayabilecek formüllere öncelik vermek lüzumludur. Bu bakımdan sosyal adalet ve hürriyet içinde hızlı kalkınma davasını ön plana almak, bunun için gerekli anti-kapitalist ve anti-feodal mücadele etrafında bütün devrimci kuvvetleri biraraya getirmeye çalışmak gerçekçi bir davranış olacaktır. Sınıf önderliği davasının ön plana alınması memleketin bugünkü objektif şartları gözönünde tutulursa kuvvetleri dağıtmaktan başka bir işe yaramaz." (D. Avcıoğlu, Yön Dergisi, 28 Kasım 1962).

Bu yazarı bildiğimiz için ne söylediğini anlamak kolay. Şunu söylüyor yazar: Küçük burjuvazinin etrafında bütün devrimci kuvvetleri toplayın, işçi sınıfı önderliğinden bahsetmeyin, bu, güçleri dağıtır. Objektif şartlar proletaryanın bizim yedeğimiz olarak hareket etmesini gerektiriyor. İşte küçük burjuvazinin bir ideoloğu böyle söylüyor. Ne kadar benziyor değil mi? Bu yazar aynı yazısının birkaç paragraf üstünde şöyle de diyor: "Komünizme elbette karşıyız. Anayasa'nın da yasakladığı komünizm, memleketimizde suçtur. Komünist faaliyetlerin cezalandırılması yerindedir. Buna bir itirazımız yoktur" (D. Avcıoğlu, Yön Dergisi, 28 Kasım 1962).

İşte bunları söyleyen yazar, Türkiye'nin yakın bir gelecekte sosyalizme doğru yöneleceğini vazediyor, fakat diyor, sosyalizme ulaşmak zaman isteyen bir iştir. Önce sosyalizme giden yolu aşmak gerekir. "Bu sebeple,... sosyalizm yolundaki engelleri kaldıracak ve ... bütün kuvvetleri toplayabilecek formüllere" ihtiyaç vardır. Yani diyor ki yazarımız, işçi sınıfını küçük burjuvazinin yedeğinde harekete sokacak formülleri araştırın. İşte bu küçük burjuva komutanın önderliğini benimsemiş olacak ki, Mihri Belli derhal bu formülleri araştırıp bulma işine girişiyor. Tabii bu işi yaparken bu formülleri proleter devrimcilerine yutturması gerektiğini de unutmuyor. Leninist MDD Stratejisi'ne sarılıyor, onu küçük burjuvaca anlaşılmaz bir hale sokuyor.

"Milli burjuvazinin solundaki güçler devrimde öncü olabilir, işçi sınıfının öncülüğünü mutlak bir gerçek olarak görmek yanlıştır. İşçi sınıfı olmadan da devrim olabilir". MDD'den bahsediyor bizimki, fazla birşey söylemeye gerek var mı? Küçük burjuvazinin öncülüğünü kabul etmiş ve emirlerini dinlemeye başlamış bir "proleter devrimci", işçi sınıfı olmadan da olabilir diyor. Biraz daha devam edelim; "Fakat sosyalizm bugünün meselesi değildir (sanki sosyalizm o'nun meselesi imiş gibi). Bütün Atatürkçü kuvvetler gibi sosyalistler için de bugünün davası Türkiye'mize ilerleme yolunu açacak halktan yana bir devletçiliğin ve demokratik reformların sahneye konmasını sağlamak amacıyla mümkün olan en geniş güçbirliğini gerçekleştirmektir" (D. Avcıoğlu, Yön, 10 Nisan 1963). Komünizmi suç sayan, cezalandırılmasını yerinde bulan bu küçük burjuva komutan sosyalizmi nasıl anlıyor acaba? İsveç "sosyalizmi", Nasır "sosyalizmi" v.b. gibi olsa gerek. Ama apaçık ifade ediyor. "Bütün Atatürkçü kuvvetler gibi sosyalistler için" derken, sosyalizmi Atatürkçülüğün bir nüansı sayıyor. (Komünizmi yasaklamıştı zaten) ve şimdi sosyalistlere söylüyor: "...en geniş güçbirliğini" sağlayın.

Geçerken söyleyelim ki, TİP'in dışında gelişen ve YÖN Hareketi diye isimlendirilen bu olay sonraları Türk Solu ve Aydınlık Hareketi içinde hakim yön olarak gelişir.

Bu küçük burjuva kuyrukçuluğunun çeşitli nüansları, örneğin; "Türkiye'de proletaryanın örgütlenmesinin objektif şartları yoktur, proletaryaya kendi sınıf bilincini, diğer milli sınıflara ise anti-emperyalist bilinci götürmek "sol" oportünizmdir. Bugün yurt çapında esas mücadele kemalistlerle işbirlikçiler arasında olmaktadır. Önder kemalistler olduğuna göre Milli Cephe politikası da dostluk-destek-eleştiridir. Bizim partimiz, Milli Cephe'dir" , diye yazanlarıyla birlikte bu küçük burjuva ideoloğunun (D. Avcıoğlu) önderliğini gayet iyi ve ustaca pratiğe geçiriyorlar ve "proleter" devrimcisi görünümünde "sosyalist" formüller geliştiriyorlar. Bu formüller Doğan Avcıoğlu'nun söyledikleriyle ne kadar benzeşiyor, hayret! Avcıoğlu demiyor muydu,"sosyalizm bugünün meselesi değildir" diye? Proletaryaya sosyalist bilinç götürmek "sol" oportünizm imiş. Avcıoğlu'nun da dediği gibi bugün yurt çapında esas mücadele kemalistlerle işbirlikçiler arasında olmaktadır. Önder kemalistler olduğuna göre (peşinen kabul edildiği gibi diye ilave etmek gerekir) sosyalistlerin görevi onları desteklemektir. İşçi sınıfına öyle sosyalizm filan gibi "tehlikeli" şeyler anlatmak "sol" oportünizmdir. Tabii öyle olacak, çünkü proletarya sosyalizmi öğrenirse bu küçük burjuva beylerin maskesi düşecek ve "milli cephe" bozulacaktır. Esasında bozulacak olan şey kurulmamış Milli Cephe veya güçbirliği değil, (çünkü partisiz böyle birşey kurulamaz. Bizimkiler de partinin kuruımasının objektif şartları yoktur, Filipin Demokrasisi'nde parti kurulamaz demekteler zaten) küçük burjuva hayalleri, yutturmacaları yıkılacaktır. Sosyalizm günün meselesi haline gelirken, işçi sınıfı orta ve küçük burjuvazinin yedeği olmaktan çıkacaktır. İşte bu çok "kötü"dür, buna engel olmak gerekir, hem de sosyalizm saflarından yapılabilir bu.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, proletaryayı küçük burjuvazinin yedeği olarak gören bu politik akım (ve nüansları) sosyalizm adına kitlelere gitme yerine, bağımsız bir siyasi hareket yerine, proletaryanın dışındaki güçlere bel bağlamayı, onları iktidara getirmeyi amaçlamaktadır. Ve bu yakın gördükleri (esasında toplumdaki sınıflar arası ilişki ve çelişkilerin nasıl geliştiğini, gelişenin ne olduğunu objektif olarak gözleyemedikleri için, Marksizm-Leninizm yöntemini kullanmak yerine küçük burjuvaca dar kafalılıkları, körlükleri, hayalleri onları aldatmaktaydı. Objektif gelişme onların hayal ettiği gibi değildi) küçük burjuva radikal iktidarı içindi esas hazırlıkları. Böylece kitlelerle ilişkileri de nasıl ilişkiler olacaktır sorusunun en önemli unsuru açıklanmış olacaktır. Kitlelerle ilişkileri devrim için değil, çünkü doğru bir siyaset yerine yukarıda kısaca özünü açıklamaya çalıştığımız politika ikame edilmektedir. Hayatın gerçekleri karşısında bu bağ bir anlam ifade etmeyecekti tabii. Nitekim gelişen sınıflar savaşı ve bu savaşın günlük zengin biçimleri karşısında iflas etmek zorunda olan bu siyasi akımlar kaçınılmaz sonlarını gördüler ve yaşadılar. Proletaryanın bağımsız siyasi hareketi demek olan bunun örgütlenmesi, kitleleri doğru siyasi hedeflere götürmek için onlarla pratik eylem içinde bulunmak demek olan organik ilişkiler tabii ki kurulamayacaktır. İşçi sınıfının öz örgütünün kurulamayacağından bahseden insanlar kitlelerle nasıl kalıcı, organik ilişkiler kurarlar?!

DEV-GENÇ VE KİTLE BAĞI

Dev-Genç'in kitlelerle bağını bizler iki bakımdan, yukarıdan beri anlatmaya çalıştığımız bakımdan değerlendirmek zorundayız. Birincisi siyasi diğeri pratik eylem birliği bakımından.

Siyasi bakımdan devrimci gençlik hareketlerinin anlamı ülkenin içinde yaşadığı tarihi şartlara uygun düşecek, sınıflar savaşının tarihi doğrultusuna uygun olacak hedeflere yönelik bir hareket olup olmaması kıstası ile irdelenebilir.

Dev-Genç, anti-emperyalist bir doğrultuya sıkı sıkıya sarılarak ilerledi. Onun anti-emperyalizmi etkili bir şekilde kitlelere benimsetmesi, her fırsattan yararlanarak, kendiliğinden patlayan gençlik hareketlerine (akademik-demokratik hareketlere) anti-emperyalist bir siyasi öz vermeye çalışması doğruydu ve yapılması gereken şeydi. İşte onun bu muhtevası, yükselmesinin, gelişmesinin sırrıdır.

FKF ve Dev-Genç'in sübjektif yapısının, sol hareketin sübjektif yapısıyla ilişkili şekilde ele alınması gereğini yazının başında söyledik. FKF önceleri TİP görüşünde, pasifist bir yol izliyordu. Bu durumda FKF'nin, sendikalizmi sosyalizm diye savunan, parlamentarizmi yegâne eylem olarak gören, "Faşizm geliyor" diyerek aktif anti-emperyalist mücadeleyi engellemeye çalışan yöneticilerin elinde bir aydınlar kulübü olmasına yol açtı. Ülkede baş çelişkiden kaynaklanan doğru sloganlar, anti-emperyalist sloganlar atılmıyordu. Büyük bir anti-emperyalist potansiyel taşıyan gençlik böylece harekte getirilmiyor, tam tersine sekter bir tavırla pasifize ediliyordu. 1968'e gelindiğinde kendiğinden gelişen kitle hareketleri karşısında FKF yöneticilerinin pasifizmi iyice ortaya çıktı. TİP çizgisine tek alternatif olarak "Türk Solu" hareketi güç kazanmaya başlamıştı. Bu ikinci çizgi yukarıda da anlattığımız özellikleriyle beraber küçük burjuvaca bir aktivizmi savunuyor ve böylece TİP pasifizmine karşı olan gençlik kitlesinin sempatisini kazanıyordu. Üçüncü FKF Kurultayı'nda (Ocak 1969) TİP'liler yönetimi kaybettiler; MDD'ciler yönetimi aldı. Şüphesiz MDD'nin, daha doğrusu, o günkü MDD çizgisinin hatlarını, eksikliklerini genel olarak küçük burjuvaca yorumlanışının etkilerini FKF yöneticileri üzerlerinde taşımaya devam ettiler. Hala Türkiye Solu'ndaki ideolojik, teorik kargaşa olduğu gibi gençlik hareketine de yansımakta idi; bu doğaldı. Yeni yönetim, anti-emperyalist eylemlere büyük önem vererek aktif bir şekilde kitlelerin önünde yürümesini becerdi; geniş kitle hareketlerini kısa zamanda örgütlemeyi başardı.

Sınıf çatışmalarının keskinleşmesi, kitlelerin kendiliğinden hareketlerinin yükselmesi kaçınılmaz bir şekilde sübjektif yapıda bir gelişmeyi, bir ilerlemeyi getirecekti ve getiriyordu. Hareket içindeki iyiniyetli militan unsurlar hergün biraz daha gerçeğe yaklaşmaktaydılar. Örneğin, "FKF Merkez Yürütme Kurulu yayınladığı bir bültenle, milli devrimde proletaryanın öncülüğü meselesinden söz ediyor ve yapılacak eylemlerin kitlelere mal edilmesi gereğinin üzerinde duruyordu". Bu olay tabii ki yeni birşeydi. Yukarıda anlattığımız küçük burjuva kuyrukçuluğunun her nüansına bir tepkiydi. Demek birşeyler değişmekteydi artık. Sol hareketin sübjektif platformunda hareketleniş, "eskiye" ve onun karakterlerine ters düşen birtakım kıpırdanışlar, yeni evrenin habercisi sayılabilecek alt üst oluşlar başlamıştı.

"Bu bültenle birlikte FKF Merkez Yürütme Kurulu ile Aydınlık Yazı Kurulu içindeki Doğu Perinçek ve arkadaşları arasında ilk sürtüşme başladı. Doğu Perinçek ve arkadaşları "proletaryanın öncülüğünden söz etmek, Aybar oportünizmini diriltmektir..." diyerek demagojik bir saldırı kampanyası açtılar. FKF içinde daha TİP oportünizmi kesinlikle yenilgiye uğratılmadan, küçük burjuva kuyrukçuları ile FKF Merkez Yürütme arasında sinsice bir mücadele başladı" (1965-1971 Türkiye'de Devrimci Mücadele ve Dev-Genç, s. 18). Sonraları bu mücadele Dev-Genç içinde sonuna kadar devam eder. Bu küçük burjuva kuyrukçuluğu sonraları birçok durum değiştirir fakat öz olarak aynı kalır.

FKF'nin bu siyasi gelişmesine paralel olarak kitlelerle bağı artmaktadır. Köylülerle ortak eylemler konmaya başlandı. Akhisar ve Ödemiş tütün mitingleri yapıldı. Atalan ve Göllüce'de toprak işgallerine gidildi. 6. Filo'ya karşı eylemler, Ankara, İzmir, Adana, Malatya, Trabzon, Samsun'da kalabalık anti-emperyalist miting ve gösteriler, FKF tarafından, iki-üç ay içinde yapılan kitle hareketleridir. Bu hareketlerde yoğun bir anti-emperyalist propaganda yapılmaktaydı. "1969'un Nisan ayı içinde Singer grevi gibi çeşitli işçi grevleri desteklenir, Söke ve Diyarbakır köylü mitinglerinde FKF yöneticileri konuşurlarken, Ankara'da da büyük bir anti-emperyalist yürüyüş yapıldı; bütün üniversitelerde ve bazı yüksek okullarda işgallere gidildi" (a.g.e., s. 22).

Mayıs 1969'da Ankara'da yapılan Yargıtay yürüyüşünde 20 binin üzerinde bir kitlenin önünde yürüyüşe katılınarak anti-emperyalist sloganlar hakim kılındı. FKF yöneticileri bu işi Doğu Perinçek ve arkadaşlarının "aman küçük burjuvazi şahlandı, siz slogan atmayın, sessizce onları izleyin!..." demelerine rağmen yapıyorlardı. Artık, kitle hareketleri içinde apaçık biçimlerde ortaya çıkan küçük burjuva kuyrukçuluğuna karşı da açık mücadele verilmekteydi.

> "...EĞER TARİH BAZAN CİLVE YAPARSA, BU TARİHİ TAHLİL ETME GÖREVİNİ YÜKLENENLERİN DÜŞÜNCE CİLVELERİNİ MAZUR GÖSTERMEZ" (Lenin, Bir Adım İleri, İki Adım Geri, s.214).

Haziran 1969'da en büyük gençlik eylemleri yapılmaktaydı. Akademik nedenlerle başlatılan bu hareketlere hemen siyasi bir nitelik kazandırıldı; anti-emperyalist hareketler şekline girdi ; İstanbul, Ana hareketler şekline girdi ; İstanbul, Ankara, İzmir, Erzurum ve Eskişehir'de yayıldı.

Burada dikkat edilecek husus, kitlelerle anlamlı olabilecek ilişkilerin kurulabilmesi, herşeyden önce siyasi bir doğrultunun, bir belirgin hedefler gösterme olayının kitleleri harekete geçirebileceği olgusudur. Bu hedefler, bu sloganlar toplumun içinde bulunduğu sınıflar çatışmasından, bu çatışmayı bilimsel bir metodla ele alıp değerlendirmede çıkarılacak doğru önermeler olursa başarılabilir. En azından, kitlelere götürülecek siyaset, bu sınıflar savaşının tarihi doğrultusuna denk düşebilmelidir. İşte bu işin becerilebildiği oranda kitlelerle anlamlı sayılabilecek ilişkiler, kitlelerle pratik mücadele içinde, onları bu siyasi hedeflere doğru eğiterek, hareket içinde bir eylem bağı (özellikle eylem bağı diyoruz buna, çünkü sadece en doğru sloganlar tesbit etmek, yazmak, çizmek veya bağırmak, eylemden kopuk olarak bunu yapmak kitleleri harekete getirmez) olarak kurulabilir.

Sol hareketin sübjektif platformunda meydana gelen (ki, sebeplerini açıklamıştık) ayrışmalar ve hareketleniş, gençlik hareketine de anında yansımakta, bu alanda biraz daha somut biçimler alarak (bu evrensel birşey değil, daha çok bizim ülkemize özel bir olaydır; bizim ülkemizde gözlenen bir durumdur) hem gençlik hareketinin düzeyini yükseltmekte, onun muhtevasını zenginleştirmekte, ileriye doğru gitmekte, hem de burada tekrardan sol hareketin gerek ideolojik, gerekse pratik olarak zenginleşmesi, boyutlarının genişletilmesine yol açacak bir etki, diyalektik bir gelişme başlatacak bir sıçrama tahtası rolü oynamaktadır. Siyasi gelişmelere paralel olarak FKF'nin sübjektif yapısında ayrışma ve hareketleniş kitlelerle yukarıda söy-

DEVAMI SAYFA 8'DE

 (7. Sayfadan devam)

lediğimiz gibi doğru bir doğrultuda yani anti-emperyalizm siyasi özü etrafında eylem bağı kurabilmesini getirmiştir. FKF bu gelişme sonucu, giderek kısa zamanda bir entellektüel bozuntuları kulübü olmaktan kurtulmuş (Üçüncü Kurultay bir dönüm noktası sayılabilir) anti-emperyalist eyleme öncülük yapan, kitleleri peşinden sürükleyen devrimci gençliğin tek merkezi kitle örgütü durumuna yükselebilmiştir. Bu olayla içiçe bir şekilde Türkiye'de anti-emperyalizm siyasi bir aksiyon haline gelmiş, kitleleri harekete sürükleyen bir nitelik kazanmıştır. Yine bu olay yukarıda söylendiği biçimdeki diyalektik bir etkileşimle Türkiye'de sol hareketin, tarihinde kitlelerle en fazla, en geniş ve anlamlı ilişkilere girmesini yaratmıştır. O günlere kadar Türkiye solu bu boyutlarda kitlelerle içiçe olamamıştır. Sol propaganda kitlelere bu ölçüde ulaşamamış, aydın uğraşısı boyutlarını aşamamıştır.

Devam edelim; sübjektif yapıdaki berraklaşmaya paralel olarak Dev-Genç'in kitlelerle olan ilişkileri nasıl gelişmiştir? FKF'nin 1969 Ekim ayında dördüncü kurultayı yapıldı. Bu kurultayda artık devrimci gençlik hareketinin sübjektif yapısı nasıl bir görünümdedir; hangi meselelerle uğraşmaktadır; gündeminde neler vardır; bunlar geçmişten ne bakımlardan farklıdır; neyin kavgası yapılmaktadır? FKF'nin Dev-Genç ismini aldığı bu kurultayı şöyle özetlemek mümkündür: "... Dördüncü FKF Kurultayı küçük burjuva kuyrukçuları ile proleter devrimciler arasında çatışmaya sahne oldu. Gençlik hareketi içindeki yerlerini kesinlikle kaybetmek üzere olduklarını anlayan Doğu Perinçek ve çevresi, öteden beri FKF yönetimi hakkında sinsice sürdürdükleri provokasyon ve yıpratma kampanyasını bir yana bırakıp, FKF yöneticilerini açıktan açığa küçük burjuva anarşistliğiyle suçlamaya başladılar. Provoke ettikleri gençlik hareketine sahip çıkmaya ve onların yöneticilerini anarşistlikle suçlamaya çalışarak tekrar FKF yönetiminde söz sahibi olmak istediler. Onların FKF yönetiminde söz sahibi olmaları demek, gençlik hareketinin küçük burjuvazinin kuyruğuna takılması demekti. Proleter devrimciler şimdiye kadar FKF kurultaylarında olmayan bir biçimde küçük burjuva kuyrukçuluğuna ve oportünizmin her türlüsüne karşı ideolojik mücadele verdiler" (a.g.e., s.31). İşte artık bu boyutlarda meseleler gençlik hareketinin gündemindeydi. Bu olay, önceki alt başlık altında kısaca açıklamaya çalıştığımız, sol hareketin genel karakteristiğine (işçi sınıfının bağımsız siyasi mücadelesi yerine orta ve küçük burjuvazinin siyasi sloganları, siyasi hedefleri arkasından yürüme, kuyrukçuluk karakteri) bir isyan, bir karşı çıkış değil de nedir? Bu iş önceden değindiğimiz gibi sol hareketin sübjektif yapısındaki ayrışma ve hareketlenişle diyalektik bir bütünlük içinde olmaktaydı. Örneğin; Aydınlık Sosyalist Dergi'de yayınlanan "Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori" yazısında belirginleşmeye başlayan proleter devrimci çizgi, bu kurultayda verilen ideolojik mücadelenin kaynağı olmaktaydı.

Şimdi, Dördüncü Kurultay'dan sonra Dev-Genç'in örgütlediği veya aktif olarak içinde yer aldığı kitle hareketlerinden bazılarını söyleyelim: Ekim ayında Malatya'da anti-emperyalist miting örgütlendi, Kasım'da Değirmen Köyü'nde toprak işgallerine, Çelik Halat, Hisar Çelik, Ege Sanayii, EAS işçilerinin direnişlerine katılındı. Aralık ayında Ankara'da gecekondu yürüyüşüne, Burdur'da pancar üreticileri yürüyüşüne, memurların sendika ve grev hakkı için başlattıkları yürüyüşe katılındı. Gamak işçi direnişi sırasında işçi Şeref Aygül'ün öldürülmesi olayında İstanbul'da bütün fakültelerde genel boykota gidildi. TÖS boykotu desteklendi; İzmir'de 6. Filo'ya karşı eylem konuldu, Amerikan askerleri karaya çıkartılmadı. Bu gösteriler birçok şehirde yayıldı; yerli malları haftasında sokaklarda Amerikan askerleri dövüldü. İstanbul'da yükselen anti-emperyalist gençlik hareketleri faşistlerin saldırılarının da artmasına yol açıyordu. Mehmet Büyükseving'in öldürülmesi ile İTÜ ve YDMMA boykota gitti. Saldırıların devamı, birkaç gün sonra Battal Mehetoğlu'nun öldürülmesi İTÜ ve İstanbul Üniversitesi'nde büyük kitle gösterilerine, polisle çatışmalara sebep oldu. İstanbul ve Ankara'da üniversiteler süresiz boykota girdiler. Mart ayında faşistlerle çatışmalar ve anti-emperyalist eylemler devam etti. Ankara'da Amerikan Haberler Merkezi işgal edildi. Faşist gösterileri protesto mitingi yapıldı. İstanbul'da Bağımsızlık Haftası ilan edilip, forumlar ve yürüyüşler yapıldı, birçok çatışmalar oldu. Nisan ayında, Kıbrıs Haftası dolayısıyla emperyalizmin Kıbrıs üzerindeki oyunları anlatıldı, İstanbul'da bazı yabancı şirketler basıldı. 13 Nisan'da Dr. Necdet Güçlü faşistlerce öldürüldü; olay üzerine yürüyüşe geçildi. 15-16 Haziran büyük işçi direnişine Dev-Genç militanları aktif olarak katıldılar. Giresun, Bulancak, Ordu, Fatsa fındık mitingleri, Salihli'de üzüm ve pamuk mitingi gibi köylü hareketlerine Dev-Genç militanları fiili olarak girdiler ve örgütlenmelerinde çalıştılar. Türkiye sathına yayılmış daha pekçok hareketten söz etmek, örnekleri çoğaltmak mümkün...

Siyasi muhtevasına paralel olarak, pratik eylem birliği bakımından da Dev-Genç kitlelerle çok sıkı ilişkiler içindeydi. Kitlelerden kopuk değil, tam tersine kitlelerle o güne değin sol adına kurulabilmiş ilişkilerin hepsinden farklı, gerek muhteva bakımından gerek pratik eylem birliği bakımından üstün, sıhhatli ilişkiler içindeydi. Kitle bağı meselesini açıklarken bunun genel sebeplerini söylemiştik. Dev-Genç'in kitlelerle bu pratik eylem birliği nasıl oluştu acaba? Bunun sırrı eylemlerinin siyasi içeriğidir.

Dev-Genç'in Beşinci Kurultayı sol hareket içindeki ayrışmaların kesin hatlarla belirginleştiği bir zamanda olduğu. Beşinci Kurultay'a gelindiğinde devrimci gençlik hareketi içinde sosyalizm ve burjuva kuyrukçuluğu kapışması yeni biçimlere bürünmüştü. Dev-Genç'in yötimine, proleter devrimci çizgiyi savunanlar büyük bir çoğunluğun oylarıyla geldi. Dev-Genç'in kitlelerle bağı, özellikle köylülerle ortak eylemleri artmaktaydı.

1970 sonbaharında ülkede genel siyasi durum şöyleydi: Halkla hakim sınıflar arasındaki çelişki gittikçe keskinleşmekteydi. İşçi sınıfının ve köylülüğün kendiliğinden gelen ekonomik-demokratik talepli hareketlerine cevap vermekte veya bu hareketleri bastırmakta hakim sınıflar aciz kalmaktaydılar. Bu, halkla hakim sınıflar arasındaki çelişkiyi keskinleştirmekte, oligarşinin iç çelişkilerini de arttırmaktaydı. Emperyalizm ve oligarşik yönetim halkın artan huzursuzluğuna karşı, yükselen devrimci mücadeleye karşı yeni tedbirler almak, yeni ayarlamalar yapmak ihtiyacını duymaktaydı. Bunun ilk işaretleri artan faşist saldırılardı. Silahlı faşist milislerin özellikle şehirlerde silahlı saldırıları o döneme kadar görülmemiş biçimlerde artmaktaydı.

Proletaryanın öz örgütü yoktu. Halkla hakim sınıflar arasındaki artan çelişkiye, yükselen sınıf mücadelesine rağmen, bu sürece proletaryanın bağımsız siyaseti ile müdahale edebilecek bir öz örgüt yoktu. Ve örgüt sorunu sürekli olarak yokuşa sürülmekte idi. Örgüt sorununun bu durumda olmasının sebeplerini burjuva kuyrukçuluğunun sol içinde hakim yön olmasıyla açıklamak gerekir. Gerçi 1970'in sonlarında proleter devrimci çizgi ile diğer bütün oportünist ve kuyrukçu çuzgiler arasına kesin duvarlar çekilmişti. Fakat bu genç proleter devrimci çizginin behemahal bu hızlanmış sürece istenen boyutlarda müdahale etmesi beklenemezdi. Oportünistlerle, revizyonist ve küçük burjuva kuyrukçusu fraksiyonlarla çok uğraşılmıştı, oldukça önemli bir zaman harcanmıştı. Derinleşen ekonomik, sosyal ve siyasi kriz karşısında hazırlıksız ve örgütsüzdü proleter devrimci hareket.

Ülkedeki bu siyasi durum içinde devrimci gençlik hareketi ne durumdaydı? Dev-Genç ne durumdaydı? Sol hareket içindeki bu kesin ayrışmalar devrimci gençlik hareketi içinde de parçalanmalar ve ayrışmalara yol açmıştı. Proleter devrimci çizgi yönetime hakimdi. İdeolojik planda mahkûm olmuş bütün oportünistler ve küçük burjuva kuyrukçularının ideolojik mücadele platformunda, yapacakları, söyleyecekleri pek fazla birşey yoktu. O zaman Dev-Genç'i pratikte yıprakmak tavrını, beklenildiği şekilde gösterdiler. Dev-Genç'in eylemlerinde hatalarını abartarak, eylemlere katılmayarak, bölücü ve ayrılıkçı tavırlar takınarak, spekülatif söylentiler ve provokasyonlar yoluyla Dev-Genç'i yıpratmaya çalıştılar hatta o kadar ileri gidildi ki örneğin PDA oportünistleri Dev-Genç'i burjuvazinin örgütü ilan edip ondan ayrıldılar.

Bir yandan ülkedeki genel siyasi durum, proletaryanın öz örgütünün olmaması, faşist milislerin artan silahlı saldırıları, polisin artan provokasyonları ve saldırıları, diğer yandan, oportünist, revizyonist ve kuyrukçuluğun diğer nüanslarının saldırıları, bölücülükleri, provokasyonları şüphesiz Dev-Genç yöneticilerinin işini güçleştiriyordu. Fakat bütün bu güçlükler, gençliğin eylemini bölücü tavırlar, yıpratmalar karşısında (ki, bunlar ülkedeki genel siyasi buhranın sola yansımasıdır) Dev-Genç yönetimi, proleter devrimci çizgiden taviz veremezdi; onu savunmaktan ve devrimci gençliğin eylemini doğru bir siyasi çizgi ile irdelemekten vazgeçemezdi. Bu konuda, küçük burjuva kuyrukçularına, görünüşte eylemin güçlenmesi için verilecek taviz, devrimci gençliğin birliğini asla sağlayamayacak tam tersine, ilkelerden verilen taviz, hem işçi sınıfının mücadelesinde sosyalizmin hakim unsur olmasını geciktirecek, hem de devrimci gençlik hareketinde burjuva güçlerin güçlenmesine, devrimci gençlik hareketinin küçük burjuvazinin peşine takılmasına yol açacaktı. Bu noktada mesele burjuvazi ve proletarya meselesiydi. Bu noktada devrimci gençlik hareketinin birliği ancak ve ancak doğru devrimci görüşleri savunarak sağlanabilirdi. Aksi bir davranış, ilkelerden küçük bir taviz, kesinlikle (hele ülkedeki o sınıflar mücadelesi aşamasında) Dev-Genç'i burjuvaziye teslim etmek olurdu. İşte bu önemli aşamada Dev-Genç doğru bir tavır takındı. Bütün güçlüklere rağmen oportünizmin, revizyonizmin her türlüsü ile uzlaşmayı reddetti (2). Onlara karşı açık ideolojik mücadeleyi tercih etti. Görünüşteki birlik, geçici kalabalık yerine özde birliğe; doğru devrimci ilkeler üzerinde birliğe, nicelik değil niteliğe önem verdi. Böyle yapmakla da Dev-Genç'i sosyalistlerin önderliğinde devrimci gençliğin kitlevi örgütü olarak güçlendirmeyi başardı. Böylece kitlelerle ilişkilerini siyasi olarak, nitelik olarak daha üstün, daha sağlam bir düzeye çıkarttı.

Dev-Genç'in bu niteliği, özellikle birçok genç militanın kitle eylemleri içinde işçi sınıfı ideolojisiyle yetkinleşmesine, teori ve pratiğin diyalektik birliği içinde hergün biraz daha profesyonelleşmesine, doğru ideolojik ve siyasi bilinçle kitlelerle bağ kurmasına ve kadrolaşmasına, gençlik mücadelesinin dışında daha üst bir siyasi mücadeleye hazırlanmasına hizmet etmiştir. Yani, devrimci gençlik hareketinin işçi sınıfının bağımsız siyasi eylemiyle ilişkisinin en önemli bir biçimi olan kadro fonksiyonu, ancak doğru devrimci siyasetin gençlik hareketine egemen olmasıyla artabilirdi ve arttı. Gerçi doğru devrimci çizgide bir proletarya öz örgütünün bulunmaması bu yetişen kadroların istihdamını güçleştirmekteydi; devrimci gençlik hareketinin kadro fonksiyonunu tam olarak yerine getirmesini engellemekteydi; fakat ülkemize objektif olarak baktığımızda, gençlik hareketi dışında devrimci mücadeleye atılmış militanların pek çoğunun Dev-Genç pratiğinden geçmesi bir rastlantı değildir.

Sonuç olarak, Dev-Genç'in kitlelerle bağı öyle bir düzeydeydi ki, ülkede sosyalist hareketin en büyük parçası görünümündeydi. Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar ismini duyurmuş; sol dendiğinde, sosyalizm dendiğinde ilk akla gelen isim olmuştur. Dev-Genç militanlarının halkın mücadelesinin yükseldiği her tarafa koşturması, yapabildiği oranda bu mücadelelere destek olması, bizzat katılması, örgütlemeye çalışması; eylem içinde onların mücadelelerine bilinç taşımaya çalışması, fedakarlıkları, halkımızın gözünde Dev-Genç'i dost, güvenilir bir örgüt haline getirmiştir. Bu olay, yukarıda da söylediğimiz gibi, Türkiye'de sol hareketin tarihinde o güne kadar görülmemiş bir biçimde sol propagandanın, sosyalizmin kitlelere ulaşması ve sosyalizmin bir siyasi aksiyon haline gelmesi olayıdır. Sol hareketin tarihinde, hiçbir örgütün o güne değin beceremediği, kitlelerle bu derece yakın ilişkiyi Dev-Genç'in başarması şüphesiz bir rastlantı değildir. Bunun sebebi, Dev-Genç'in eylemlerinin siyasi içeriğidir; onun, kitlelerle ilişkisini eylem bağı olarak kurmasıdır.

DİP NOTLAR

(1) Bu eski dediğimiz sübjektif yapı, şüphesiz bizim ülkemizi ilgilendiren, Türkiye'de sosyalizm adına yapılmış, proletaryanın siyasetçileri, onun ideologları diye sahnede olan insanların proletaryaya verdikleri bilinç, önerdikleri yol, örgütlenmedeki durum v.b. gibi problemlerin tümüdür. Yoksa proletaryanın bir eski, bir de eski olmayan ideolojisi yoktur. Proletaryanın ideolojisi en yeni olan bilimsel ideolojidir ve tektir. Burjuva ideolojileriyle karşılaştırmada yenidir ve doğru olan, bütün insanlığın kurtuluş yolu olan yegane ideolojidir.

(2) Dev-Genç'in bu uzlaşmaz tavrının ne kadar doğru olduğunu pratik sınamıştır. Emperyalizm ve oligarşinin, halkın yükselen mücadelesini bastırmak ve oligarşinin iç çatışmalarını uzlaştırmak amacıyla tezgahladığı 12 Mart faşist darbesi karşısında bu oportünist, revizyonist, kuyrukçu fraksiyonların aldığı tavır çok açık şekilde Dev-Genç yönetiminin haklılığını göstermektedir. Örneğin, Dev-Genç'i burjuvazinin örgütü olarak ilan edip ondan ayrılan PDA oportünizmi, 12 Mart Muhtırası karşısında, "parlamenter yolla veya askeri müdahale ile bazı reformlar yaparak buhrana hal çaresi bulma eğilimi, bugün için faşist bir diktatörlük hazırlayan en gerici güçlere üstün gelmiştir" (Proleter Devrimci Aydınlık, s.34, sayfa 5) diyebilmekte, faşist muhtırasal darbeyi adeta alkışlamaktadır. Dev-Genç'i bu insanlara teslim etmek esasında onu burjuvazinin örgütü haline getirecektir. Yine, 12 Mart karşısında, "ordu, kemalist geleneğe sadık kaldığını ispatlamıştır" diyen Mihri Belli kuyrukçularına karşı uzlaşmacı tavır takınmak Dev-Genç'i burjuvazinin destekçisi bir örgüt haline getirmek demektir. İşte, Dev-Genç içinde doğru devrimci çizginin her türlü oportünizme karşı sekter tavrı böylece çok kısa zamanda tarihin sınavından geçerek haklılık kazanmıştır.

ORTA ÖĞRETİM

demokratik orta öğretim kavgamızda ileri !

ÖĞRETMEN LİSELERİ öğrencileri faşist baskılara karşı direniyor

DİRENİŞE ÇAĞRI
KARDEŞLER...

Yıllardır halkımızın kurtuluş mücadelesine yiğit nefesler kazandıran, egemen sınıfların bir türlü diş geçiremediği öğretmen okulları sinsice tezgahlanan bir oyuna kurban edilmek isteniyor.

Halkımızın ve bilimin düşmanı, emperyalist uşağı yöneticiler ve bir avuç satılmış faşistleriyle bizleri yıldıramayanlar ÖĞRETMEN OLMA HAKKIMIZI gasbettiler.

Emperyalizm, onunla bütünleşen yerli tekelci burjuvazi ve onunla işbirliği halindeki tefeci-bezirgan ve toprak ağalarının en kodamanlarının oluşturduğu OLİGARŞİK DİKTA kan içmeye, emekçi halkımıza saldırmaya devam ediyor.

Grev ve direnişteki işçilerimizi, kendilerinden zorla alınan topraklarını işleyen, köylülerimizi kurşunluyor. Viranşehir'de, Tuzluca'da olanlar halen zihnimizden çıkmadı. Yine aynı güçler, demokratik öğrenim mücadelemizde karşımıza kiralık itlerini ve polislerini dikiyor. Bunlara paralel olarak bizleri, kendi sömürü düzenlerinin maşası yapamadıkları için, DEVRİM MÜCADELESİNE daha kararlı olarak katıldığımız için öğretmen olma hakkımıza el koyuyorlar. Kimse ses çıkarmaz, Anadolu insanı zulme boyun eğer diyorlar, ve çıkacak ufak tefek başkaldırmaları GÜVENLİK KUVVETLERİ (!) yoluyla ezeriz diyorlar.

YANILIYORLAR...

Bizler devrimci gençliğin şanlı mücadelesini unutmadık, bizlere teslim edilen bayrağı daha yükseklere ulaştırmanın bilincindeyiz. Halkımızın baş düşmanları şunu iyi bilsinler ki; kazandığımız mevzilerden bir adım bile geri çekilmek niyetinde değiliz. Bizler;
- Öğretmen olma hakkımızı alıncaya kadar,
- İki yıllık eğitim enstitülerine sınavsız girebilene kadar,
- Halkımızın düşmanı faşist yöneticileri ve faşist saldırganları tecrit edene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

ARKADAŞLAR...
İlköğretmen okulu öğrencisi devrimci kardeşlerimize yapılan saldırılar ve haksızlıklar, bizlerin de başına gelebilir. Ancak bütün bunlar bizlerin mücadele azmimizi ve direnişimizi kıramaz. Faşist saldırganları tecrit etme ve ellerimizden alınan haklarımızı geri alma mücadelemizde birbirimize destek olmalıyız.

- ÖĞRETMEN OLMAK HAKKIMIZ, SÖKE SÖKE ALIRIZ!
- KAHROLSUN EMPERYALİST GERİCİ EĞİTİM!
- YAŞASIN HAKLI DİRENİŞİMİZ!
- YAŞASIN DEMOKRATİK ORTA ÖĞRENİM MÜCADELEMİZ!
- YAŞASIN HALKIMIZIN ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞİK MÜCADELESİ!

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN LİSELİLER

LİSE-DER Başkanının Demeci

Ülkemiz emperyalizme bağımlı, içinde çağ dışı üretim ilişkilerini barındıran çarpık kapitalizmin hüküm sürdüğü, yarı sömürge bir ülkedir. Ülkemizin yönetiminde emperyalizmle bütünleşen yerli tekelci burjuvazi ve onun işbirliği içinde olduğu tefeci-bezirgan ve toprak ağalarının en kodamanlarının oluşturduğu OLİGARŞİK DİKTA bulunmaktadır. Emperyalizmin ve onunla bütünleşmiş ve işbirliği halinde olan, tekelci burjuvazinin, toprak ağalarının ve tefeci-bezirganların emekçi halkımız üzerindeki egemenliği, eğitiminden kültürüne, ekonomisinden politikasına kadar yansımaktadır. Bunun en somut örneklerini, içinde yaşadığımız gerici eğitim sisteminde görüyoruz.

Bugün orta öğrenim düzeyine gelmiş dört milyon gençten, sadece birbuçuk milyonu eğitim görme olanağına sahiptir. Lise çağındaki her yüz gençten onsekizi okuyabilmekte, liseyi bitiren her yüz gençten yirmisi üniversiteye girebilmektedir. Okuyabilen gençlerse, bozuk eğitim siteminin gereklerine uygun olarak eğitim görmektedirler. Orta öğrenim gençliğine okutulan dersler ülkemiz gerçeklerinden ve halkımızın çıkarlarından çok uzaktır. Tersine, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerinin sömürü düzenine uygun olarak öğrenim görmekteyiz. Ülkemizin eğitim kurumlarında, mevcut düzenin işine yarayacak şeyler öğretilir. Böylece, kapitalist yapıya uyabilecek ve onu muhafaza edip geliştirecek olan gençler, çeşitli elemeler sonucu ortaya çıkarlar. Ancak bu şartları kabul eden öğrenciler (ki, bunlar çok azınlıktadır) kapitalist düzenden pay alabilirler. Kalan büyük çoğunluk ezilmeye mahkumdur. Bugün bir doktorun yetişmesi 800 bin TL'sına mal olmaktadır. Ancak bu kişi Amerika'ya, Avrupa'ya gönderilmekte ve böylece, halkımızın 800 bin TL'sına mal olan bu kişi mevcut düzenin olanak verdiği "beyin göçü" yüzünden, emperyalist ülkelere hediye edilmektedir. Aynı sömürüyü başka birçok meslek dalında da görmekteyiz. Emperyalist ülkelere gönderilmeyen meslek sahibi gençlerdense zaten bütün tahsilleri boyunca aldıkları emperyalist kültürü pratiğe dökmeleri istenir. Yani kapitalist sistemi besleyecek, onu muhafaza edecek bir biçimde üretime sokulurlar.

Bozuk eğitim sisteminin neden olduğu birçok sorun da orta öğrenim gençliğinin karşısına dikilmektedir. Bugün kafalarımıza gerçekle ilgisi olmayan birçok bilgi, ezber yoluyla zorla sokulmaktadır. Eğitimimizi sürdürmek,yeteneklerimizi geliştirmek için gerekli olan araç-gereç ve labaratuvarlardan yoksun bırakılmaktayız. Okullarda not bir değerlendirme değil, çeşitli konularda (özellikle siyasi konularda) bir baskı aracı olarak kullanılmaktadır. Ayrıca, okumamız için gerekli kitap ve defterler, fahiş fiyatlarla satılmaktadır. Sanat okullarında okuyan arkadaşlarımız zorla çalıştırılmakta ve döner sermaye yoluyla emekleri sömürülmektedir. Bütün bunların yanında orta öğrenim gençliğine karşı faşist saldırılar yoğunlaşmakta, okul birimlerinde öğrenci dernekleri kurmak yasaklanmakta, gerici yönetmeliklere ve haksızlıklara karşı çıkan devrimci ve yurtsever arkadaşlarımız okullardan atılmaktadırlar. Bunların en somut örneklerini son günlerde, İstanbul Darüşşafaka Lisesi'nde, Ankara İlköğretmen Okulu'nda ve daha birçok illerdeki liselere ve dengi okullara karşı yapılan faşist saldırılarda görmekteyiz.

Bütün bunlar, bizim mücadelemizin sadece daha ucuza kitap sağlama meselesi olmadığını gösterir. Eğer mücadelemiz sadece burada kalsaydı, bu, soruna reformist bir yaklaşım olurdu. Zaten "DEMOKRATİK LİSE" mevcut düzende hiçbir zaman kurulamaz. Bazı arkadaşlar "Eğitimde Devrim" sloganını benimsiyorlar. Bu tamamen sağ bir anlayıştır. Çünkü eğitimde devrim hiçbir zaman burjuvazinin icazetinde olamaz. Eğitimde devrim ancak DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ'nin başarısıyla olur. Onun için bu konudaki gerçek devrimci slogan "DEVRİM İÇİN EĞİTİM" olmalıdır. Biz, orta öğrenim gençliği ancak devrim için kendimizi eğitirsek, halkımızın zulüm düzenine karşı verdiği mücadelede, devrimci saflarda yerimizi alabiliriz. Yine biz, sadece "eğitim üretim içindir" diyorsak yanılırız. Çünkü kapitalist düzende de eğitim üretim içindir ama kapitalist üretim içindir. Bizim bu konuda anlayışımız "sosyalist üretim için eğitim"dir. Ancak böylece, kapitalist düzenle aramıza bir sınır çekmiş oluruz.

Orta öğrenim gençliğine karşı düzenlenen faşist baskı ve saldırılar, fabrikalarda alınteri sömürülen işçilere, engin topraklarda topraksız bırakılan köylülere ve genel olarak tüm emekçi halkımıza yapılan saldırılardan ayrı düşünülemez. Bizler, tüm bu zorbalıklara, haksızlıkların gerçek nedenini kavrayabilmek için, dünyadaki tüm mazlum halkların ve elbette ki Türkiye halkının da üzerine bir kara bulut gibi çöken emperyalizmi ve faşizmi bilmemiz gerekir. NATO'suyla, CENTO'suyla, ikili anlaşmaları, Ortak Pazar'ı ve üsleriyle, emekçi halkımızın üzerine binen emperyalizm ve onun uzantısı oligarşiye karşı, Türkiye halkının vereceği mücadele sonucunda ancak kurtuluşa biz de ulaşabiliriz. Kurtuluşumuz, Türkiye halkının kurtuluşuyla mümkündür. Demokratik lise ancak demokratik halk iktidarında gerçekleşecektir. Kavgamız demokratik lise içindir. Demokratik lise kavgamız ise Türkiye halkının anti-emperyalist, anti-oligarşik kurtuluş mücadelesinden ayrı değildir.

KAHROLSUN SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜZENİ!
DEMOKRATİK ORTA ÖĞRENİM KAVGAMIZDA İLERİ!
KAHROLSUN GERİCİ EĞİTİM SİSTEMİ!
YAŞASIN HALKIMIZIN ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞİK KURTULUŞ MÜCADELESİ!
DEVRİM İÇİN EĞİTİM!

DARÜŞŞAFAKA LİSESİ öğrencileri Anti-faşist Mücadelelerinde Tek Bir Yumruk Oldular

Darüşşafaka Lisesi yoksul aile çocuklarının okuması için kurulmuştur. İşte bu liseli arkadaşlarımızın yoksul oluşları da istismar edilerek birçok akademik-demokratik baskılar altında okutulmaktaydılar. Son günlerde hakim sınıfların yamalı bohçası MC Hükümeti'nin de ve özellikle onun en gerici kanadı MHP ve MSP'nin bu okulda okuyan arkadaşlarımıza kendi yoz politikalarını aşılamak için sonsuz bir gayrete girdiği görülmektedir.
Bütün bunların yanında geçen yıl işledikleri iddia edilen bir suç yüzünden beş liseli arkadaş okuldan uzaklaştırılınca Darüşşafaka'lı öğrenciler direnişe geçtiler. Tabii buna karşı okul idaresinin boş durması beklenemezdi. Yeni baskı hareketlerine girişildi. Okulda kız-erkek arkadaşlar arasındaki ilişkiler konusunda tamamen yalana dayanan haberleri, burjuva basınında yayınlatarak öğrencilere karşı yeni bir baskı politikası denendi. Fakat artık ok yaydan çıkmış, Darüşşafaka'lı öğrenciler gerçek hedefi seçmişler ve ona karşı mücadeleye başlamışlardı.
Bunun peşinden okul idaresi tüm direnişe geçenleri okuldan bir hafta uzaklaştırmış fakat yine de direnişi kıramamıştı. Bundan sonraki gelişmeleri şöyle özetleyebiliriz:
Bu okuldan uzaklaştırma sonunda okula dönen 21 öğrenci burjuva basınının dediğine göre elebaşı olmalarından dolayı okuldan uzaklaştırıldı. Fakat boykot hala devam ediyordu. İdare tüm lise son sınıf öğrencilerini okuldan uzaklaştırdı.
Bütün bunlara rağmen Darüşşafaka'lı öğrenciler direnişlerini yiğitçe sürdürdüler. 10 Kasım günü okula tasdiknamelerini almak için giden öğrencilere tasdiknameleri verilmedi ve polis çağırıldı. Birçok öğrenci velisi bu yapılanları protesto etti. Bu arada, idareyi protesto etmek isteyen öğrenciler polis kamyonlarına doldurularak emniyete götürüldüler.
Artık olayların basit bir lise olayı olmadığı oligarşi tarafından da anlaşılmış ve birçok yeni yönetmelikler hazırlamaya girişmişlerdir. Aslında bu kanunlar sadece Darüşşafaka Lisesi için değil, işçi sınıfının yanında yer almaya namzet tüm ortaöğrenim öğrencilerine karşı yapılan baskıların bir bölümüdür.
12 Kasım 1975 tarihli Resmi Gazete'de belirtildiğine göre öğrencilerin kitap, dergi, gazete gibi yayın organlarını okula sokması engellenmiştir. Böylece öğrenciler istenilen birer kukla haline getirilmeye çalışılmaktadır. Bunun yanında öğrencilerin boykot, direniş gibi hareketleri yasaklanarak tüm ortaöğrenimdeki uyanmalar ve bilinçlenmeler engellenmektedir. Fakat bütün bunlara karşı devrimci yurtsever gençliğin mücadelesi kurtuluşa kadar sürecektir.

LİSE-DER Genel Kurulu Üzerine

Geçtiğimiz günlerde Lise-Der genel kurulu yapıldı. Bu, gerek liselerdeki mücadelenin seviyesi, gerekse örgütlenme düzeyi hakkında bize bilgi vermesi açısından önemli bir olaydır. Biz, genel kurula giderken ortaya çıkan olayların ışığında orta öğrenimlilerin çeşitli demokratik talepleri doğrultusunda yürüttükleri mücadelelerinde ortaya çıkan bazı eksikliklere değinmek, hareketimizde var olan hastalıkları ortaya çıkarmak istiyoruz.

Türkiye devrimci mücadelesinde, güçlü bir işçi sınıfı hareketi geleneği bulunmayışından, sağ eğilimler 1970'lere kadar alabildiğine yaygındı. 1970'lere gelindiğinde gerilemek zorunda kalan sağ eğilimler, ne var ki, devrimci hareketimizin uğradığı yenilgi sonucunda, günümüzde tekrar gündeme getirilmekte...

Böyle bir bütün içinde yer alan orta öğrenim gençliğinin, geçmişe oranla daha kararlı tutumu ve devrimci düşünce ve davranışa olan susamışlığı her kılıftaki bütün revizyonist tezlerin ideolojik planda yaygınlaşmasına engel teşkil ettiği için, şimdi de karşılarına devrimci olmayan çalışma biçimleri çıkarılmaktadır. Açık siyasi mücadeleyi bir türlü kavrayamayanlar, devrimci arkadaşlarımızın sözlerini tahrif ederek arkadaşlarımıza çamur atmaktadırlar. Bu genel kurul sırasında, ideolojik mücadeleden uzaklaşıldığı, sorunların tamamen spekülasyon ve dedikodu platformunda çözülmeye çalışıldığı dikkatimizi çekmiştir. İdeolojik olarak ayrılıkların hangi temellerden kaynaklandığının açıklanması yerine; şu veya bu kişi için söylenen şu veya bu sözün çarpıtılması, ayrılıkta temel platform seçilmiştir. Ve liseli arkadaşlar bu temelde tavır almaya itilmiştir. Bununla da kalmayıp arkadaşlarımıza saldırılmış ve onlar fizik olarak tasviye edilmeye çalışılmıştır. Kısa dönemde koparılan bu tür yaygaralar gün geçtikçe berraklaşmakta, bu kişilerin kitleler önünde teşhir ve tecrit olmalarına neden olmaktadır. Tüm devrimcileri bu tür olaylar karşısında uyanık olmaya çağırıyoruz. Ve uzun dönemli değerlendirmelerin, soğukkanlı, devrimci tavırların devrimci olmayan (lumpen) tavırları her zaman yenilgiye uğrattığını ve yenilgiye uğratacağını hatırlatıyoruz.

YAŞASIN ORTA ÖĞRENİMLİLERİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

MARKSİST YÖNTEM ÜZERİNE

Bu yazı dergimizin bu adla çıkardığı broşürün bir özeti niteliğindedir. Broşürün amacı genel olarak tarihi olaylara, yani gelişime yaklaşmada , o gelişimin tarihi sunumunda izlenmesi gereken yöntem anlayışı üzerinedir. Özel olarak içinde bulunduğumuz gençlik hareketinin çeşitli sorunlarını incelemede -sosyalist hareketimizin bir yansıması biçiminde- hakim olan yanlış yöntem anlayışlarını açmak, soruna bir çözüm getirmektir.

Yöntem, yani metod herhangi bir ereğe varmak için izlenen yol, yani amacı elde etmek için uygulanan araçların tümüdür. Marksist yöntemin amacı doğa olaylarını yöneten, insan ilişkilerini açıklayan kanunları, yani gerçeği yöneten kanunları bulmaktır. Olayların sadece bir tarihi kesit içinde incelenmesi tek başına Marksist yöntemin konusu değildir. O, aynı zamanda olayların değişimlerinin, bir tarihi süreçten diğer bir tarihi sürece geçişlerinin kanunu da bulur, çıkartır. Çünkü önemli olan dünyayı yorumlamak, tanımak değildir. Onu değiştirmek aslolan hedeftir. Zaten bu kanunlar bir kere bilindi mi, bunların toplum hayatında kendini belirtişi olan sonuçlarını çok daha rahat ve ayrıntılı olarak inceleyebiliriz. Sorun incelenecek olanın tesbitinde yatmaktadır. Açıktır ki, incelenecek olan toplumsal harekettir. Çünkü temel ve belirleyici olan odur. Toplumsal hareket insanların fikir, irade ve niyetlerinden bağımsız olmakla kalmayan, aksine onların bilinç, irade ve düşüncelerini etkileyip, belirleyen yasaların yönettiği bir doğal-tarihsel süreçtir. Yani maddi hayatın kendisidir. İşte bize düşen bu süreci ve onun değişim kanunlarını bulup çıkartmaktır. O zaman, toplumsal hareket bütün çelişki ve ilişkileriyle anlaşılabilir. SOYUTLAMA bu işi yapabilecek en iyi yöntemdir. Sosyal bilimlerde "mikroskoptan ve kimyasal ayırgaçlardan yararlanılamaz, bu ikisinin yerini soyutlama gücünün alması gerekir" diyor Marks. (Kapital, Cilt I, Kitap I, Odak Yayınları, Almanca Birinci Baskı'ya Önsöz'den, s.33)

Soyutlama bize belirli bir şeyin özünü, iç yasalarını bulup çıkarmada yardımcı olur. Gerçeğin sahici ve eksiksiz görüntüsünü verebilmek için, onu meydana getiren somut biçimlerden, olaylar dünyasından hareketle derinliğine dalmak ve olayların analiziyle, yani soyutlama metoduyla onların özüne varmak gerekir. Fakat burada iki soruya cevap verebilmemiz gerekir. Birincisi, soyuta daldıkça somuttan uzaklaşmıyor muyuz? İkincisi, somut olandan incelemeye neden başlamıyoruz?

Birinci soruya Lenin cevabı şöyle veriyor: "Maddenin soyutlaması, bir doğa olayının, bir değerin v.b. soyutlaması, kısaca bütün bilimsel (doğru, ciddi, saçma olmayan) soyutlamalar doğayı daha derinden, daha doğru ve tam yansıtır" ve "somuttan soyuta yükselen düşünce... -eğer doğru düşünce ise- gerçeklikten uzaklaşmaz, tersine ona yaklaşır" (Aktaran; O. Lange, Ekonomi Politik, May Yayınları, s. 137, altını biz çizdik).

Soyutlama yöntemi, olayların özünü kavradıktan sonra ters yönde işler. Soyutlamadan somuta, gerçeği meydana getiren somut biçimlere, ama bu kez karışık değil, aydınlanmış olan biçimlere ters yönde yürümek gereklidir. "Canlı sezgiden soyut düşünceye ve bundan pratiğe, doğruyu bilmenin diyalektik yol olışı işte budur" (Lenin).

Şimdi ikinci soruya cevap arayalım. İncelemeye somuttan değil, soyuttan başlıyoruz. Çünkü bu dünya doğrudan tanınabilmek için fazla karmaşıktır. Bize, bu karmaşık yapıyı soyutlama ile açmak, belirgin biçimlere dönüştürmek görevi düşmektedir. Yani önümüzde başlangıç ve karmaşık bir bütün gibi duran gerçeği, bir sonuç ama belirli ilişkilerin aydınlanmış bir sonucu olarak göstermek zorundayız. Aksi takdirde gerçeği, yani gelişimi açıklayamayız. Marks bu konuda şöyle diyor: "Effektif ön koşul olan gerçek ve somutla işe başlamak en doğru yöntem sanılabilir, ama soruna daha yakından bakınca bunun bir yanılgı olduğu anlaşılır... Bu sonuncu yöntem (soyutlama -aktaran-) besbelli ki, doğru, bilimsel yöntemdir. Somut çok sayıda belirlemelerin sentezi olduğu için, bu yüzden de çeşitli unsurların birliğini temsil ettiği için somuttur. Onun için somut gerçek hareket noktası olmasına rağmen.... düşüncede o bir hareket noktası olarak değil, sentez süreci olarak, sonuç olarak görünmektedir....(böylece -aktaran-) soyuttan somuta yükselmeden ibaret olan yöntem, düşünce için somutu benimseme, onun düşünülmüş bir somut biçimde yeniden üretme tarzından başka birşey değildir" (Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı, Sol Yayınları, s. 282-3).

Soyutlama, ikincil, 'beklenmedik', yani ancak zaman zaman meydana gelen ne varsa herşeyi soyutladığı, sadece gerçeğin özüne, gerçek hareket kanununa varmaya çalıştığı için üst düzeydeki soyutlamalar direkt pratikle karşılaştırılamazlar. Çünkü bu ikincil olanların da o süreçte etkinlikleri vardır ve bunun için adım adım somutlama metodunu kullanmak gerekmektedir.

Soyutlamanın, gerçek, doğru, bilimsel olduğu zaman amaca hizmet ettiğini söylemiştik. Demek ki, soyutlama tek başına yeterli değildir. Neyin soyutlanacağının doğru tesbit edilmesi gerekmektedir. Yapılan soyutlamaların doğruluğunun kriterleri nelerdir? Bilim bu konuda bize kesin formülasyonlar vermez ama pratik soyutlamanın amaca hizmet edip etmediğini gösterebilecek bir kriterdir. Ama bundan önce, yani pratiğin soyutlamanın doğruluğunu veya yanlışlığını kanıtlamasından önce elimizde neyin soyutlanması gerektiğine dair hiçbir kriter yok mudur? Bilimin katı formülasyonları yoktur ama şurası açıktır ki, soyutlama zihni bir sürecin, akli olaylar zincirinin, yani soyutun değil bizzat canlı hayatın somutun soyutlamasıdır. Ve buna hizmet etmelidir. Çünkü soyutlamalar sonucunda beklenen sonuca varmak istiyorsak, düşüncenin, kendisini çevreleyen nesnel dünyanın yasalarına uymasını sağlamak gerekir. Bir bilginin ya da teorinin doğruluğunu, insanın sübjektif nesnel duyguları ile değil, teorinin, toplumsal pratikteki nesnel sonuçları ile ölçebiliriz.

Canlı hayatın, yani maddenin soyutlamasında, o sürecin temel ögelerini, belirleyici olanlarını tesbitte soyutlama neye yönelik olmalı, yani neyi soyutlamalıdır? Toplumsal gelişme, yani hareket karşıtların mücadelesinin ürünüdür. Bu karşıtlar çelişkiyi meydana getirirler. O halde süreç birçok çelişik yönü olan karmaşık bir bütündür. İçinde çelişme taşımayan şey yoktur. Yapılacak şey, süreçteki bütün çelişmeleri ortaya çıkartmak, bütün çelişmelerin kaynağını, temel olanını bulmaktır. İşte soyutlamamız bu amaca yönelik olmalıdır.

Bir süreci incelerken, her çelişmenin farklı olduğunu, dolayısıyla ayrı ayrı ele alınması gerektiğini bilmeliyiz. Her çelişmenin iki yanını da eşit ele alamayız, o çelişme içinde ana ve tali olan yanı bulup çıkartmak gerekir. Bir çelişmenin her yönünü de aynı şekilde ele alamayız. Bu her yönün belirli durumunu, karşıtı ile olan ilişkisini (bağlantı veya çatışma haline geldiği somut durumlarını) incelemek gerekir. Aksi takdirde tek yanlılığa, üstün körülüğe düşülür.

Çelişmelerin özelliklerini incelerken içine düşülen en büyük hata, onları sadece dış görünümleriyle inceleme iç işleyiş yasalarını ve karşılıklı ilişkilerini incelememe hastalığıdır. Dogmatizm veya dar deneycilik (amprisizm) işte budur. Olaylara üstün körü, tek yanlı bir bakıştır.

Bir şeyin gelişme sürecinde birçok çelişmenin olduğunu söylemiştik. Bu çelişmeler yumağında, o sürece damgasını vuran çelişmeye temel çelişme denir. Temel çelişme süreç tamamlanmadan ortadan kalkmaz. Belirli bir süreçte, temel çelişmeden kaynaklanan çeşitli tali, ikincil çelişmeler ön plana geçebilirler. Böylece süreç çeşitli aşamalara bölünür görünür. Bu tali çelişmeler ya geçici olarak çözümlenir, ya da hafifler, ama temel çelişmenin ortadan kalkmasıyla kesin olarak çözümlenirler. (Eğer temel çelişmeden kaynaklanıyorlarsa). Ve o zaman yeni bir süreç yani yeni birlikler ve karşıtlıklar ortaya çıkar. Bundan dolayı süreçteki her çelişmeyi ve her çelişmenin her yönünü eşit alamayız. Soyutlama, bu temel çelişmeyi bulmaya yönelik olmalıdır. Temel çelişmeyi ve onun içeriğini tesbit ettik mi, ona uygun çözüm yolları buluruz. Çünkü nitelik bakımından farklı çelişmeler farklı nitelikte yöntemlerle çözümlenirler.

Soyutlamanın, soyutlama ile elde edilen bilginin bir amacı vardır. Şeylerin özünü, iç işleyişini kavramak ve böylece gelişimi açıklayabilmek... Bundan dolayı şeyleri incelemede sadece algılama ile yetinirsek, iç işleyişlerine değil de, dış görünüşe vakıf olursak hata etmiş oluruz. Temel olan harekettir, hareket ise iç işleyişin sonucudur. Bundan dolayı olayların sadece dış görünümüyle yetinme anlayışı, maddi hayatı değil de zihni bir süreci inceleme anlayışı; maddi bir süreci, soyutlamanın nesnel gerçeklikle ilişkisini keserek, yorumlamak istediği gibi yorumlayan, olduğu gibi değil de, görmek istediği gibi gören anlayış yanlış bir anlayıştır. Marksist yöntemle ilişkisi yoktur.

Soyutlama yöntemi ile bir süreçte öz olanı, tayin edici olanı bulup çıkartacağımızı, tali, ikincil ögeleri eleyeceğimizi söylemiştik. Bunu ise o süreçteki çelişmeler yumağı içinde, öznelliğe ve tek yanlılığa düşmeden, bütün çelişmeleri iç işleyişleriyle, bütün yanlarıyla ele alarak başarabileceğimizi, ancak böylece o sürece damgasını vuran temel çelişmeyi, ortaya çıkartabileceğimizi söylemiştik. Peki, bu çelişmeler yumağı içinde, o süreçteki temel çelişmeyi, ya da onun herhangi bir aşamasında, bu temel çelişmeden kaynaklanan, ön plana geçen baş çelişmeyi neye göre tayin edeceğiz? Çelişmeler neye dayanır, nereden kaynaklanır? Sorunun cevabı şudur: " Varlıklarının toplumsal üretiminde insanlar aralarında belirli, zorunlu, kendi iradelerine bağımlı olmayan ilişkiler kurarlar. Bu üretim ilişkileri onların maddi üretici güçlerinin belirli bir gelişme derecesine tekabül eder.... Gelişmelerinin belirli bir aşamasında toplumun maddi üretici güçleri o zamana kadar içinde hareket ettikleri mevcut üretim ilişkileriyle, ya da bunların hukuki ifadesinden başka birşey olmayan mülkiyet ilişkileriyle çelişkiye düşerler. Bu ilişkiler üretici güçlerin gelişmesinin sonucu olan şekiller olmaktan çıkıp, bu gelişmenin önünde,engeller niteliğe bürünürler. O zaman toplumsal devrimler çağı başlar. İktisadi temeldeki değişme koca üst yapıyı büyük ya da az bir hızla devirir." (Marks, Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkıya Önsöz, Sol Yayınları, s.23-4).

Demek ki, toplumsal gelişmede belirleyici olan, maddi varlıkların üretimidir. Temel çelişme, toplumdaki bu üretim sırasında insanların zorunlu olarak girdikleri üretim ilişkileriyle bu ilişkilerin tekabül ettiği üretici güçler arasındadır. Soyutlama sürecin belirleyicisini ve gelişimini açıklayabilmek için bu temel çelişmeyi ortaya çıkartmaya yönelmelidir.

Günümüz gençlik hareketinde de olaylara yaklaşımda yukarıda saymaya çalıştığımız yanlış, sakat yöntem anlayışlarına tanık olmaktayız. Sorunların ideolojik platformda çözülmesi yerine, yalanın, iftiranın, çamurun ve spekülasyonun belirleyici olarak seçilmesi ve bu platformun gençlik içindeki mücadelede tavır almalarda ana tema olarak işlenmesi en belirgin hatalardan birisidir. Nedeni ise sosyalist hareketimizin bugünkü yapısıdır.

Sonuçlara, sübjektif, tek yanlı yaklaşımlar, olayların istenildiği gibi yorumlanması, bir süreçte belirleyici olanı değil, işe geleni çekip çıkartma en temel hastalıklar olarak tesbit edilebilir. İdeolojik mücadelenin temel olarak seçilmeyişi, pratik olayların rolünü bir kez daha arttırmaktadır. Ve bu olaylar çarpıtılmaya açık olduğundan rahatlıkla çarpıtılmakta, böylece gençliğin olayların dış görünümlerine, çarpıtılmış biçimlerine göre tavır alması istenmektedir.

Eleştirilerin amacı yapıcı, ileriye yönelik, pratikten olumlu dersler çıkarmaktır. Ama eleştirilerde yıpratma politikası temel olarak seçiliyor. Olayların sadece dış görünümlerinden kaynaklanan, sadece onlara dayanan (onların ciddi sebep,sonuç ilişkileri içinde incelenememesi) bu eksik bilgi alışı, kişiyi bu olayları istediği gibi yorumlamaya götürüyor. Olayların gerçek nedeni araştırılmadığı, bu olayın o süreçteki etkinlik rolü gözardı edildiği için sadece mekanik hareketi ve dış görünümü algılayabilen bu bilgi, zorunlu olarak nesnel gerçeklikten kopuk bir zihni süreçle birleşmektedir. Yani birinci eğilim, gelişimi iç nedenleriyle anlayamama, bütünü bütün yanlarıyla irdeleyememe, temel belirleyici ögeleri ikincil ögelerden ayıramama, dar görüşlülükle, tek yanlılıkla yetinme eğilimi, kendisini ikinci bir yanlış eğilimle tamamlamak ihtiyacını hissetmektedir. Zaten bu kadar dar bilgiden kalkan bir görüş zorunlu olarak nesnel gerçekliği ne kadar istese de yansıtamayacaktır. Ve ortaya çıkan şey, zihni, sadece kafamızın içinden geçen, soyut bir akli sürecin incelenmesinin ürünü olacaktır. Hele bu bir de zaten olayları görmek, yorumlamak istediğimiz biçimiyle görme, inceleme eğilimiyle de birleşince yanlışlığın iyice batağına batılmaktadır. Gelişim bütün ögeleriyle ele alınmamış, hareket noktamız olan pratik ciddi bir incelemeye tabi tutulmamıştır. Özellikle bu sübjektif niyetimize uygun düşen, ekstrem, aşırı bir veya iki olay alınınca olaylar daha kolay görünmek istendiği gibi görülmüştür. Çünkü bu bir veya iki aşırı uç olay o sürecin belirleyici, açıklayıcı, tayin edici ögesi olmuştur artık... Bu yorum ve olaylara yaklaşım anlayışı, açık bir sakatlığın ifadesidir ve Marksizm ile ilintisi yoktur. Küçük burjuva düşünüşün, tavır alışın açık bir örneğidir (AYÖD'ün ideolojik mücadeleden kaçtığının, olaylı I Haziran toplantısıyla açıklanmaya çalışılması, ve belirleyici olarak bu olayın seçilmesi buna verilebilecek en iyi örnektir).

Elbette, ideolojik olarak ciddi, sağlam, sıhhatli söyleyecek birşeyi olmayan zorunlu olarak böyle bir yönteme başvuracaktı...Bu bir sonuçtur, sebebi ise küçük burjuva pisliğinin ve dar görüşlülüğünün ta kendisidir. Çünkü

DEVAMI SAYFA 11'DE

"...Hegel'in iyi bildiği gibi, aklın gelişimi ve yükselişi, hiç bir zaman bir doğru çizgi boyunca olmamıştır. Sık sık kesilip yavaşlamış, düşmeler göstermiş, bir çizgi boyunca gelişmiştir akıl denilen nesne; Engizisyon mahkemeleri, toplama kampları, gaz odaları ve cadı avlarıyla, zaman zaman, kesikliğe uğramış bir gelişimden geçmiştir. Parlak zaferler kazandığı gibi acıklı yenilgilere de uğramış, iç açıcı, göğüs kabartıcı ilerlemelerden geçtiği gibi yürek burkan, can sıkan geri çekilmelerle sarsılıp tökezlenmiş bir gelişim olmuştur bu! Akıl yolunu tıkayan engeller, yanlız, statükoya dört elle sarılan güçlerin kini ve inatçılığı da değil! Bu güçlerin kıskıvrak bağladığı halkın içinde bulunduğu karanlık da bu engellerden biri. Engeller arasında, kendisini, halkın zaferi için savaşa adamış olanların, sık görülen ve insanı çileden çıkaran yetersizlikleri ve yanlışları da var. Bu gibi sapmalar, burjuva toplumunun uyguladığı cezalardan ve toplum dışına atmalardan yılmayıp, varlığını ilerleme yoluna adamayı göze alabilecek gücü ve yüreği kendisinde pekala bulabilecek birçok insanın korkmasına ve yoldan çıkmasına neden olmaktadır. Akıl yolunda ilerlerken işlenilen hataları fırsat bilip, döneklik gösteren ve bilinemezciliğin(agnostisizm'in) ve edilgenliğin(pasifizm'in) batağına saplanan oportünistlerin bilinen tutumlarına parmak basmadan geçemeyiz.
Unutmamak gerekir ki, hata, insan davranışlarında kaçınılmaz bir şeydir; hataların ortaya çıkması, gerçekten de aklın ilerleme biçimlerinden biridir; hatalar yapılacak ve düzeltilecektir ki akıl denen şey daha da ileriye gitsin!..."(PAUL BARAN, Büyümenin Ekonomi Politiği, s. 508-9).

MARKSİST YÖNTEM ÜZERİNE'NİN DEVAMI(sayfa 10'dan)

"Marksistler, toplumdaki üretim faaliyetinin basamak basamak yükselerek geliştiği, doğa üzerinde olsun, toplum üzerinde olsun, insan bilgisinin de buna uygun olarak gitgide yükseldiği, yüzeyden derine, tek yanlılıktan çok yanlılığa eriştiği düşüncesindedir... Öteyandan, küçük üretimin insanın görüşünü daraltması nedeniyle toplum tarihini tek taraflı anlamaya mahkum edilmiştir" (Mao Tse Tung, Teori ve Pratik).

Bu satırlar aslında içinde bulunduğumuz dönemin ve eleştirilerin temel niteliğinin nereden kaynaklandığını açıklamaktadır. Peki bu yanlış eğilimlerin üstesinden nasıl gelinecektir? Çözüm yolları nelerdir? Biz önümüzdeki günlerde bu yanlış eğilimlerin, sosyalist hareketin ve gençliğin genel yapısı nedeniyle hızlanacağını zannediyoruz.

Guruplar arasında siyasi-eylem platformunda birbirlerine karşı takındıkları, takınacakları tavırları gençlik için de çözmek yöntemine başvurulduğu için gençlik, mücadele edilecek bir eylem alanı olarak değil, guruplar arası çatışmanın hesaplaşma arenası olarak görülmektedir. Gençlik içinde ayrılıkçı tavırlar, kendisine ideolojik kılıfı, gençlik hareketi hakkında farklı program önerilerinden kaynaklanarak bulmaktadır. Daha doğrusu baştan ayrılıkçı tavır alan kişiler zorunlu olarak böyle bir yolu seçmek durumundadırlar. Ama içinde bulunduğumuz durum daha da acıklıdır. Çünkü hiçbir siyasi yoğunluk kendi ayrılıkçı tavrını gençlik konusundaki program önerisinde somutlamamaktadır. Böyle bir yol tercih dahi edilmiyor. Bunun yerine "Çin-Sovyet" ikilemi sorunu farklı gençlik örgütlenmesi için temel kriter olarak gösterilmeye ve gençliğin çözmesi gereken temel problemi buymuş gibi sunulmaya, bütün tartışmalar bu konu yoğunlaştırılmaya çalışılmaktadır. Yani kısacası bir kör düğümdür gidiyor. Ama hastalığı tespit etmek yetmez ve tek başına anlamsızdır da. Önemli olan onun çözümünü de beraberinde getirmektir.

Çözüm elbette genel planda sosyalist hareketin toparlanması, sıhhatli bir iedolojik birliğe sahip olmasıdır. Gençlik içinde ise olayların üzerine ideolojik temelinde gitmek, bu mücadeleyi bu platforma çekebilmek, ideolojik olmayan şeyleri ciddiye almamak, temel problemi çözmeye yönelik faaliyet göstermek soruna belirli çözümler getirecektir. Biz, bu konuda üzerimize düşeni yapmaya çalışacağız. Ama bu işi tam ve eksiksiz yapacağımız anlamına alınmamalıdır. Fakat böyle bir tavrın ileriye doğru atılmış bir olumlu adım olduğuna ve belli sıhhatli temeller üzerinde onun eyleminin, programının açık hedefleri doğrultusunda, gençliğin birliğini ve gerekirse ayrılığını sağlayacağına inanıyoruz. Hedefimiz gençliğin bu anlamda bir birliğini sağlamaktır.

****

DOST OKURLARIN dikkatine

YÖRENİZDEKİ HABERLERİ, FOTOĞRAFLARI, YORUMLARINIZI, ELEŞTİRİLERİNİZİ

bekliyoruz.

****

BAŞYAZI'NIN DEVAMI(sayfa 3'ten)

Ama amaç "ne kadar karışırsa karışsın o kadar mükemmeldir, karışıklık birliği de içinde taşır", 'felsefesiyle' ortalığı karıştırmaktan ibaretse, o başka!

Aksi halde mevcut çok gruplu dağınık duruma pragmatist formüllerle çözüm ararken devrimci ilkeleri tahrif etmeye kimsenin hakkı olmamalıdır. Bu tür yanlış düşünceler nereden kaynaklanıyor? Bize göre bu tür yanlışlar bugünkü *ACİL SİYASİ GÖREVLERİMİZİN* yanlış tesbitinden kaynaklanıyor.

BU "BİRLİK MÜCADELE İÇİNDE GERÇEKLEŞECEKTİR" düşüncesidir. Devrimci hareketin bugün içinde bulunduğu şartlarda siyasi birliğin sağlanması için varolan güçlükleri yukarıda sıralamış ve bunun hemen olacak bir iş olmadığını anlatmaya çalışmıştık. Bu şartlarda bu mümkün olamıyor diyerek bu acil görevleri bilinmeyen bir geleceğe erteleyip "birlik mücadele içinde gelecekte oluşacaktır" sonucuna ulaşılmaktadır. Bu tamamen sakat, kendiliğindenci ve son tahlilde bugün içinde bulunduğumuz görevlerin ertelenmesi anlamına gelen yanlış bir düşüncedir. Sıhhatli temellere dayanan bir birlik bugün bizim acil görevimizdir. Bütün uğraşlarımız bu yolda olmalıdır ve bu ilerideki bir zamana bırakılamaz. Elbette bugün biz bu görevlerimizi yerine getiremezsek, böylesi bir birlik ileride gerçekleşecektir. Emperyalizm ve faşizme karşı mücadelenin ateşi içinde gerçekleşecektir. Ama o zaman bu tüm iflah olmaz kariyeristlere, grupçulara rağmen olacaktır ve yine muhtemelen devrimci harekete çok şeye malolacaktır!

"Değişik koşulları ve zaman farkını göstermek gülünçtür. Bir savaş örgütünün kurulması ve politik ajitasyonun sürdürülmesi devrimci ruhun zayıflamasını hiç gözönüne almaksızın 'sakin ve barışçı' her koşulda ve her dönemde esastır. Ayrıca böyle koşullarda bu tür bir çalışma özellikle gereklidir. Çünkü patlama ve ayaklanma zamanlarında örgütün kurulması çok geç olacaktır." (Lenin)

Bu yüzden bugün ülkemizin temel sorunlarından kaynaklanmayan birlik anlayışları geliştirmek kesinlikle yanlış olan bir tutumdur.

Siyasi birlik sorununun gelecekte halledilecek bir sorun olarak görülmesi, bugünkü çok gruplu durumu olduğu gibi kabul etmeye ve bu duruma uyacak pragmatist çözümler aramaya sevketmektedir. Bütün gücümüzle gerçekten siyasi içerikli olmayan sahte grupların üzerine gitmek, işçi sınıfının siyasi iktidar sorunu etrafında düğümlenen devrimin temel meselelerinin çözümü, kısacası bir devrim programı ve bir siyasi eylem programı etrafında tüm devrimcilerin birliğini oluşturmak şu veya bu tali birtakım meseleler etrafında sahte birliklerin üzerine gidip onların varlığını ortadan kaldırmak ve hizipçiliği, grupçuluğu yok edip doğru düşünceler etrafında birleşmeyi savunmak gerekir. Bunun yerine bugünkü gruplu duruma uyan çözümler aranmakta ve Çin-Sovyet ikilemi üzerine asgari ihtilalci birlik anlayışları ve *SİYASİ KÜMELENMELER (!)* oluşturulmaya çalışılmakta, devrimci ilkeler tahrip edilmekte ve idealizmin bataklığına sürüklenilmektedir. Hizipçiliği meşrulaştırma hatalarına düşülmektedir.

Yine buna benzer bir mesele de *YÖNETİMDE HOMOJENLİK MESELESİDİR.* Bazı arkadaşlar da demokratik bir örgütün yönetiminde homojenlikten "yönetimin tek bir siyasi-stratejik-ideolojik çizgiyi paylaşan kişilere verilmesi anlaşılmamalı, aksi takdirde parti taklitçiliği, kapalı kapıcılık.... olur" diyorlar ve roğrusunu şöyle açıklıyorlar: "Yönetimde homojenlikten anlaşılması gereken yönetimde yer alan kişilerin örgütü meydana getiren temel ilkelerin.... en titiz, en bilinçli en tavizsiz savunucuları olmasıdır." Peki, kimdir bunlar? Söz konusu anti-faşist, anti-emperyalist bir örgüt olunca, bu ilkelerin en tavizsiz, en tutarlı, en titiz savunucuları kimler olabilir? Proletaryanın siyasi çizgisini savunanlardan başka kimler olabilir? Proletaryanın siyasi çizgisi de bizim bildiğimiz kadarıyla tek bir siyasi-ideolojik-stratejik çizgidir.

Ama hayır, bu arkadaşlara göre proletaryanın siyasi çizgisi birden fazla olur. Bunlar ayrı ayrı gruplarda örgütlenir, bu sebeple bunlardan bir tanesini savunanların yönetime gelmesi savunulamaz deniyorsa, o başka! Görüldüğü gibi bu tür düşünceler de mevcut dağınık ve gruplu durumu olması gerekenle karıştırmaktan ileri geliyor.

Aslında sorunun özü, üzerinde mücadele edilen alanın eylem programı üzerinde anlaşıp anlaşamamadır. Bu mutlaka bir tek siyasi çizgi tarafından gerçekleştirilecektir veya tek bir siyasi çizgi olursa bu iş olamaz tipinde önermeler, sığ, yanlış önermelerdir ve sübjektif konuma uygun ideoloji yaratma hastalığıdır.

Bu şartlarda devrimci gençliğin birliği nasıl sağlanabilir? Devrimci ilkeleri (demokratik merkeziyetçiliği, yönetimde homojenliği v.s.) saptırmadan gençliğin birliği nasıl sağlanabilecektir?

Biz, gençliğin *EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI BİRLİĞİNİ* savunuyoruz. O halde *BİRLİĞİ SAĞLAYACAK TEMEL İLKE ANTİ-FAŞİST, ANTİ-EMPERYALİST BİR DEMOKRATİK EYLEM PROGRAMI OLMALIDIR.* Gençliğin birliğinin temel platformu budur.

Niçin devrimci gençlik mücadelesinin demokratik eylem programı *EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDİR?* Bunu herhalde burada uzunca boylu tartışmaya gerek yok ve hele gençlik için sadece *DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE* için mücadele ya da daha orijinal eylem programı önerilerini bir yana bırakabiliriz.

O halde gençlik hareketinin birliği için bir yığın idealist formülasyona ihtiyaç yoktur. Yönetim şöyle olsun, şunda olsun, bunda olsun v.s. önemi yoktur. Önemli olan *EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE SORUNUNDA BİRLİK OLMAKTIR. ONUN İÇERİĞİ KONUSUNDA DOĞRU DEVRİMCİ DÜŞÜNCELERE ULAŞABİLMEKTİR.* Bu doğru düşünceler etrafında *EYLEM BİRLİĞİNİ SAĞLAYABİLMEKTİR.*
Bu uğurda verilecek mücadele boşuna olmayacaktır. Böylesi bir birlik halkımızın Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesindeki birliğinin bir parçası olacaktır.

Devrimci gençlik dergisini bu amaca hizmet edebilmek için çıkartıyoruz. Gençlik hareketinden bir siyasi hareket yaratmak gayreti içinde değiliz. Devrimci gençlik hareketinin birliğinin işçi sınıfı hareketinin birliğinden ayrı birsey olmadığını bilerek, gençlik hareketinin emekçi halkının kurtulusu uğrundaki mücadeleden ayrı olarak bir anlam taşımadığına inanarak devrimci gençliğin sorunlarını tartışacağız. Devrimci gençliğin birliğinin teorik temellerinin oluşturulması için mücadele edeceğiz.

BU YOLDA DEVRİMCİ GENCLİK HAREKETİNİN ŞANLI GECMİŞİ BİZE IŞIK TUTACAKTIR!

DEVRİMCİ GENCLİK HAREKETİNİN ANTİ-FAŞİST VE ANTİ-EMPERYALİST EYLEMİNDE BİRLİK İÇİN İLERİ!

EMEKÇİ HALKIN KURTULUŞU MÜCADELESİNDE BİRLİK İÇİN İLERİ!

DEVRİMCİ GENCLİK DERGİSİ

odtü öğrencilerinin başarısı kararlı ve örgütlü mücadelenin sonucudur

ODTÜ BOYKOTU

Yiğit ODTÜ öğrencileri, 6 ay süren ve başarı ile sonuçlanan amansız bir kavga verdiler. Kararlı ve örgütlü oldukları için mücadelelerini sürdürebildiler; devrimci bir mücadele anlayışları ve bu mücadelede önderlik eden bir örgütleri, ODTÜ-DER vardı çünkü. Bu kavganın halkımızın kurtuluş kavgasının bir parçası olduğunun, akademik-demokratik mücadele boyutlarında bir parçası olduğunun bilincindeydiler çünkü...

Mücadelenin özgül objektif koşullarını tanıyabilmek için ODTÜ'nün varlık nedenine bakmamız gerekir. ODTÜ, bağlı olduğu bütünün(Türkiye'nin) özelliklerini bağrında taşıyan ve kendi özgül unsurlarına sahip bir parçadır. ODTÜ'nün bir özel kuruluş kanunu vardır. Yani ODTÜ'de özerklik yoktur. ODTÜ, bir mütevelli heyeti ve onun kuklası bir rektör tarafından yönetilmektedir; burada bir azınlık yönetimi vardır. Yani ODTÜ bir demokratik üniversite değildir.

Şimdi verilen mücadeleyi,boykotu, süreç içinde bir olay olarak ele alıp kısaca anlatalım(Kısaca çünkü herkes bu olayı ayrıntılarında biliyor ve tartışıyor). Ki, böylece somutun çözümlemesini yaparak, bu "boykot olayını" süreç içindeki mücadele anlayışı ve örgütlü mücadelesi açısından -öğrenci gençliğin akademik-demokratik kavgasına ışık tutacağından- yorumlamaya çalışalım.

ODTÜ'de "süresiz boykot" 15 Mayıs 1975'te başladı. Ancak 12 Mart açık faşizminin gerilemeye başlamasıyla içine girilen "nisbi özgürlük" ortamında ODTÜ'de öğrencilerin örgütlenmesi ve aktif mücadele vermesi ön plana çıktı. Ankara çapında yüksek öğrenim gençliğinin ADYÖD bünyesinde giriştikleri mücadelede ODTÜ öğrencileri de yerlerini aldılar. Bu dönemde üniversitede faşistler diğer öğrenci derneklerini gaspettikleri için devrimciler yalnızca mimarlık fakültesinde MFÖD'ne sahiptiler. Ve ODTÜ'deki mücadele özellikle 8 Kasım 1974 de Kissinger'in Türkiye'ye gelisi üzerine yapılan boykota okul dışından faşistlerin kanlı saldırısıyla yeni boyutlar kazandı. Bu olay, devrimcilerin nitelik olarak daha sıkı mücadelesinin başlangıcıydı. ADYÖD'ün ODTÜ komisyonu, üniversitedeki mücadelenin ve örgütlenmenin merkezi oldu. Ve ADYÖD sıkıyönetim tarafından kapatıldıktan bir süre sonra, Şubat 1975'de ODTÜ öğrencilerinin merkezi örgütü olarak ODTÜ-DER kuruldu. Üniversitenin bütün fakültelerinde yaygın bir mücadele gelişmekteydi. Özellikle Mimarlık Fakültesi ve Hazırlık Okulu'nda gerçekleştirilen boykotlar öğrencilerin yeni deneyimler kazanmasını ve örgütlü mücadelenin pekişmesini sağladı. Fen Edebiyat Fakülte - si'nde öğrenci derneği (FEFÖD) faşistlerin elinden alındı. Devrimci siyasi propaganda ve ajitasyon çalışmalarına önem verildi. Mücadele geniş kitlelere mal oldu ve ODTÜ-DER artık öğrencilerin fiili önderi oldu. 5 Mart 1975'de, 1971'de faşizmin yurtlara yönelttiği kanlı saldırı protesto edildi. 31 Mart'da Veli Yıldırım'ın öldürülmesi olayını protesto eden iki günlük boykot ilan edildi. Nihayet 14-15 Nisan'a gelindi. Bu tarihte ODTÜ öğrencileri okulda bütün faşist baskıları protesto için yurt ücretlerini ödememe ve bunu destekleyen iki günlük boykot kararı aldılar. Okul rektörlükçe kapatıldı. Öğrenciler sonuna kadar okulun açık kalması gerektiğini, eğitimden yana olduklarını savundular.

6 aylık şanlı direniş ise bu kapatma kararının ardından başladı. MC Hükümeti'nin işbaşına gelmesiyle bu dönemde öğrenciler üzerinde her türlü baskı alabildiğine yoğunlaşmıştı. 250 kişi disiplin komitesine, okuldan atılmak üzere verilmişti. Jandarma okulu bir askeri kışla haline getirmişti. İşte bütün bunların sonucunda, kısalan eğitim süresinin de öğrenciler üzerinde akademik bir baskı aracı olarak kullanılmaya kalkışılması direnişin nedenlerini oluşturdu. Haziran ayında rektörlük, tarihi cambazlığın ve madrabazlığın bütün ince ve usta yanlarını üzerine alarak ODTÜ direnişini kırma çabasına girişti. Rektörlüğün taleplerini kabul etmiş gibi görünmesi üzerine eğitimden yana olduğunu ispat için öğrencilerin üç gün derslere girme kararı alıp, rektörün ikiyüzlü yalancı tutumu açığa çıkınca da bu kararın kaldırılması (zaaflarıyla birlikte) önemli bir olaydı. ODTÜ-DER, bu dönemde gerçekten kitlelerin çıkarlarını doğru bir siyasetle yoğuran, onlara önderlik eden bir örgüt olduğunu ispatladı. Uzun kararlı mücadelelerin sonucunda savunulan talepler teker teker, söke söke alındı. Ama bu,boykotun sonlarına doğru tüm yılgınlara, pasiflere ve harekete ihanet eden onu karalamak isteyenlere rağmen başarıldı. Bu dönemde TİP'lilerin ve CHP'lilerin boykotun direncini kırma yolunda gösterdikleri gayreti unutmadı ODTÜ öğrencisi... O günlerde rektörlükle öğrenciler arasındaki mücadele son tırmanış noktasına ulaşmıştı. Her kesim de artık mücadelenin son dönemine gelindiğinin bilincindeydi. Direnen kazanacaktı... İşte bu önemli anda ODTÜ öğrencilerinin kararlılıklarını ifade edebilecekleri bir tek silahları kalmıştı ellerinde: Kayıtlara hayır! ODTÜ-DER bu kararı aldı ve en geniş öğrenci kitlesini, bütün yılgınlığa, pasifliğe rağmen bu karara uymaya çağırdı. Henüz ileri sürülen taleplerden hiçbirisi kabul edilmemişti. Kayıtları yaptırmak tek kelimeyle o gün için teslim olmaktı. İşte TİP ve CHP böyle bir anda devreye girdi. TİP'liler bütün forumlarda, toplantılarda mücadelenin boyumuzu aştığını, yapılanın 'maceracılık' olduğunu yayarak teslimiyetci eğilimlere çanak tuttular. Kayıtların yapılması gerektiğini savundular. CHP'li gençler ise, yaptıkları toplantılarda kayıtları yaptırma ve derslere girme kararı aldılar. Ama bütün bu eğilimlere rağmen ODTÜ öğrencileri ODTÜ-DER'e sahip çıkarak onun kararlarını uyguladı. Bütün taleplerin elde edilmesinde bu kararlı tavrın önemli bir etkisi olmuştur.

İşte ODTÜ'de verilen mücadeleyi bu süreç içinde ele aldığımızda "boykot olayı" hakkında bir yorum yapabiliriz. Ve böyle bir yorum gerçekten önemlidir. Çünkü gelişen ve değişen durumlar karşısında devrimci öğrencilerin eli-kolu bağlı kalmamasını, verilen kavgayı diyalektik bütünlüğü içinde irdelemek sağlayacaktır. Yani onun diğer mücadelelerle olan ilintileri, kendi bütünselliği içindeki iç bağlantıları, gelişiminin düzeyini iyi bilmek gerekir.

Öyle ise ODTÜ boykotunu yorumlarken:

1- Verilen bu mücadelenin anlamını,
2- ODTÜ-DER'in belirleyici niteliğini,
3- Devrimci önderlerin çalışma tarzını... işte bu üç olguyu ölçüt olarak kullanmalıyız. Bu amaçla savunulan kitle çizgisine ve örgüt çizgisine (ki, burada ODTÜ-DER'in izlediği çizgiye) değineceğiz. Çünkü bunlar her devrimci mücadelenin iki önemli yöntemi olarak karşımıza çıkarlar.

Kitle çizgisi, kitlelerden alıp, kitlelere verme ve genelin özgülle birleştirilmesi kısa formülasyonlarıyla belirtebileceğimiz bu iki tekniği içeriyorsa, doğru bir yöntem olma şansına sahiptir. Kitlelere önderlik etmede kitle çizgisini kullanma yöntemi, ODTÜ öğrencilerinin boykota katılımlarını en yükseğe ulaştırmaya ve onları ateşli boykot savunucusu yapmaya hizmet etti. Ve başarı yukarıda kronolojik olarak sıraladığımız olayların gelişiminde, "kitlelerin sistematik olmayan görüşlerini alıp, bunları derleyip kitlelere götürmek, kitleler bunları kendilerinin görüşleri gibi benimseyip eyleme dönüştürene kadar bu görüşlerin açıklamasını yapmak ve bu görüşlerin eylem içinde doğruluğunu kabul etmek" anlayışıyla sağlandı. Potansiyel olarak varolan dağınık hoşnutsuzluk, örgütlü mücadele potasına aktarılarak, Türkiye çapında bir olay -9.000 ODTÜ öğrencisinin direnişi- içinde kinetik bir devrimci güce dönüştü. ODTÜ-DER'in doğru önderliği, somutta bulunan verileri doğru sentez etmesinde yatmaktaydı. Mutlak anlamda olmasa bile, bu başarıldı. Kısacası verilen mücadelede, ilkönce kitleler karşısında 'öğrenci' olundu. Onların sorunları devrimci çalışma tarzını kamçıladı. Sonra 'öğretmen' olundu. Onlara nasıl mücadele edilmesi gerektiği öğretildi. Ve çoğunlukla somut durumun gelişimine uygun hareket konuldu.

Peki, öğrencilerin hoşnutsuzluğunun açık-seçik olduğu durumlara "devrimci müdahale" nasıl sağlanabilirdi? Pratik içinde bu, kitlelerin devrimci önderlere ulaştırdıkları değişik veriler karşısında 'esnek' olabilme ile gerçekleşti. Böylece , mücadeleye geniş kitle katılımı başarıldı. Öte yandan, politikada tutarlılık anlamında bir 'katılık' , devrimci önderlerin özellikle karar verme dönemlerinde ortaya çıkmalıydı. Bu konuda yöneticilerin sürekli bir kârarlılığa ve başarıya sahip olduklarını pek söyleyemeyiz. Haziran ayındaki genel forumlarda ve hazırlık okulu muafiyet sınavları sırasında bu durum somut olarak kendini gösterdi. Halbuki ilkelerde kararlı ve katı olunması, ve bu ilkeler uygulama alanına geçirildiğinde esnek olunması gerekliydi. Başka bir deyişle, genel özgülle birleştirilmeliydi. Çünkü, esneklik somut koşullarda yapılması gereken değişikliklere olanak tanır. Bu uyumluluk kitle katılımını ve mücadele azmini daha bir arttırır. Ancak böyle bir esneklik ise yalnızca ilkelerde tutarlılıkla(katılıkla) sağlanır. Ve yönetme sanatına önem vermekle gerçekleşir.

Devrimci önderlik demek, yalnızca yönetimde bulunmak demek değildir. Kitlelerle fiziki ilişkilerden (nicel ilişkilerden) önce, doğru siyasi ilişki (nitel ilişki) kurabilmektir. Siyasi bağın sağlanmasının sonucunda doğru önderlik edilebilir ve bu da 'kuyrukçuluk' ve 'buyrukçuluk' sapmalarına düşmeden olur. Kitlelerin kararsızlığına baş eğerek onların önünde "yelken politikası" izlemekle olmaz. Ve kitleleri ikna etmeden (kitle çizgisini uygulamadan) onları kendi öz deneyimlerinin doğal bir sonucu olarak harekete geçirmeden de olamaz. Dahası, örgütlü mücadele örgüt içi demokratik merkeziyetçilik anlayışından taviz vermemekle sağlanır.

Bütün bunların ışığında ODTÜ-DER'in izlediği kitle çizgisinin belirleyicisinin, onun örgütsel çizgisi ("siyaseti") olduğunu söylemeliyiz. Bu, ODTÜ-DER'in, anti-emperyalist, anti-faşist bir demokratik kitle örgütü oluşudur. Kendi mücadele platformunu, akademik-demokratik kavgasını, halkımızın kurtuluşu için verilen mücadelenin bir parçası olarak değerlendirmesidir. Onun eyleminin muhtevası ve benimsenen kitle çizgisi, mücadele içindeki çalışma tarzını yönlendirmiştir. Günlük mücadele içinde kitlelerle olan bağın niteliğini ve düzeyini anlatan çalışma tarzı devrimci bir anlayışla gerçekleştirildiği için, bu edinilen başarının ön koşullarından biri olmuştur. Devrimci ODTÜ öğrencileri rektörlüğün anti-demokratik baskıları, sıkıyönetimin engelleme çabaları karşısında, tüm faşist uygulamalara boyun eğmeyen, zindanlara atılmayı, türlü zulümlere göğüs germeyi göze alan mücadele yöntemlerini pratik içinde zenginleştiren bir çalışma tarzı uygulamışlardır. ODTÜ olayının, Türkiye çapında devrimci öğrencilerin akademik-demokratik kavgalarına zengin deneyimler kazandırdığına inanıyoruz... Mücadeleleri tüm Üniversite gençliğine örnek olmalıdır.

DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ

15 GÜNDE BİR ÇIKAR, SİYASİ GAZETE

sahibi : Melih PEKDEMİR
sorumlu müdür : Taner AKÇAM

Yazışma Adresi : Kumrular Sok.4/10
Yenişehir/ANKARA

Anadolu ve İstanbul Dağıtımı :
İSTANBUL DAĞITIM
adresi : Çağaloğlu Yokuşu
Kemaliye Han 4/14
Çağaloğlu/İSTANBUL

ABONE TARİFESİ :
YURT İÇİ :
Yıllık : 50.-TL 6 Aylık : 30.-TL
YURT DIŞI:
Yıllık : 75.-TL 6 Aylık : 45.-TL